

ရွှန်းရေမီး

ရာဇဝင်မလှတဲ့ တဗျာ

၂၀၀၆

အခန်း (၁)

ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာ ပွင့်ချပ်စုံမှ လှတာလေ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီလို အထပ်ထပ် အချပ်ချပ် ပွင့်ဖတ်တွေများ တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်မှာ တော့ တစ်ခါတလေ ပန်းကလေးရဲ့ အလှကို ရုပ်မဆိုးရလေအောင် မလှပသိမ်နပ်တဲ့ ပွင့်ချပ်ကလေးတွေကို ဖဲ့ထုတ်ရှင်းလင်း ပေးရတတ်တယ်။

သို့သော် ပွင့်ချပ်လေး နှစ်ချပ်သုံးချပ်သာပါတဲ့ သစ်ခွလို ပန်းကလေးတွေသာဆို ပွင့်ချပ်တစ်ဖက် လပ်နေတာဟာ တော်တော် ရုပ်ဆိုးမှာ နော်။

ဒါပေမဲ့ ခက်နဲ့သာ ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးကတော့ နှင်းဆီလို မိန်းကလေးဖြစ်သတဲ့ ။

ပွင့်ချပ်တွေများ ပါရဲ့ ။ ဆူးတွေလည်း ရှိပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ဆူးတွေက သူမအလှကို မပံ့ပိုးပေးတဲ့ အပြင် သူမရဲ့ ပွင့်ဖတ်ကလေးတစ်ခု ပိုးကိုက်သွားတဲ့ အခါ သူမကို ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ပေးတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးက စိတ်မကောင်းစွာပဲ ပွင့်ဖတ်တစ်ချပ်ကို ဖဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

ဒါက နှင်းဆီပန်းကလေး ပိုလှဖို့ လုပ်လိုက်ရတာဆိုပေမဲ့ ဖဲ့ထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ပွင့်ဖတ်ကလေး ချောတော့ . . ။

*

ခက်နဲ့သာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပွဲရုံပိုင်ရှင် မိဘတွေရဲ့ ဖူးဖူးမှုတ်

အလိုလိုက်ခံရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ။

ခက်နဲ့သာရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက သူများ တွေထက် ပိုပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။

ဘာလို့ လဲသိလား။ မထင်မရှား ရွက်ကြမ်းရေကျိုပဲရှိတဲ့ ခက်နဲ့သာကို ကျောင်းက ကင်းန့်ဟု တင်စားထားကြတဲ့ ကိုလွမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အသေအလဲချစ်နေလို့ ပေါ့။

ကိုလွမ်းနဲ့ ခက်နဲ့သာတို့ ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတယ်။

လူမြင်ကွင်းမှာ လက်ကလေးတွဲ။ ထီးကလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်ဆောင်းလို့ ကြည်နူးနေကြတာ။

မေဂျာကလည်း တူတာမို့ စာသင်တော့လည်း အတူတွဲ ခွဲကိုမခွဲကြတဲ့ အတွဲပါ။

ခက်နဲ့သာက ကိုလွမ်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ အတွက် အရမ်းကို ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆထားသူပါ။ သူမက ကိုလွမ်းကို သိပ်ချစ်သလို ကိုလွမ်းကလည်း သူမကို တယုတယကို ချစ်ရှာတာ။

မိုးမမြင်လေမမြင် ချစ်ကြသူတိုင်းဟာ ဘာကိုမှ လဲ မမြင်တတ်ကြတော့လဲ လက်တစ်ကမ်းက အန္တရာယ်တွင်းထဲကို စုန်းစုန်းမြုပ်တတ်ကြစမြဲပါ။

“ကိုလွမ်း ဟိုလေ ခက်ခက်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ”

အရူးအမူး ချစ်ကြတဲ့ ဒဏ်ကို နှစ်ဦးသား ခံကြရပြီ။

မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်လာတော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

“သေချာရဲ့ လား ခက်ခက်ရယ်”

“သေချာတယ်ထင်တယ်”

“ကိုယ်တို့ ဆရာဝန်ပြပြီး သေချာစစ်ကြည့်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း... ခက် ရှက်တယ်”

ကိုလွမ်းရော ခက်ခက်ပါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားဘဝ တွေမို့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ကြ။

“ခက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မို့လား”

“ချစ်တာပေါ့ ကိုလွမ်းရယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ခက်ကို ခိုးပြေးမယ်”

“ရှင်”

“ခက် ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်မယ်မို့လား”

“လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ ကိုလွမ်းရယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန် မန္တလေးက ကိုယ့်အဘွားဆီ ပြေးကြမယ်”

“ကိုလွမ်းသဘော”

“မနက်ဖြန် အဝတ်အစားတွေ သယ်နိုင်သလောက်သယ်ခဲ့နော်၊ မှတ် ပုံတင်ပါယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလွမ်း”

“ဒါနဲ့ ခက်လေး ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်...ပြည့်ပါပြီ ကိုလွမ်းရဲ့ ”

“အိုခေ... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန် မန္တလေးသွားကြမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလွမ်းရယ်”

“ကိုယ်က ကျေးဇူးပြန်တင်ရတာ ခက်ရဲ့ ၊ ကိုယ်ခေါ်ရာ လိုက်ရဲတဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို ပိုချစ်သွားပြီ”

ပျော်နေရာတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး လောကကြီးက သနားနေသတဲ့ ။ သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ကံကြမ္မာကို လောကကြီးက ကြိုသိနေလို့ များလားကွယ်။

ညဘက်ကျတော့ ကိုလွမ်းဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ “ခက် လက်ဝတ် လက်စားတွေ ဘာမှ မယူခဲ့နဲ့ နော်၊ ကိုယ့်အဘွားက သူဌေး၊ ဟိုရောက်ရင် ခက်ကို အကုန်ဆင်မှာ သိလား၊ အဲဒါတွေ ခက်ယူလာရင် ပြဿနာတက်နေမှာ စိုးလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလွမ်း”

ခက်လေ ကိုလွမ်းကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို အရာရာ ကိုလွမ်းသဘော။

ကိုလွမ်းအလိုကျ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ခုလို ခိုးရာလိုက်ရတဲ့ အထိဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခက်ကတော့ နောင်တမရပါဘူး။

အချစ်ကို အရူးအမူးကိုးကွယ်ပြီး အချစ်ကလွဲလို့ ဘာမှ မသိတဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်လည်း အပူအပင်မရှိခဲ့။

နောက်နေ့မှာ တော့ ခက်ရဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးနဲ့ ဆုံသလောက် အဝ

တ်အစားလေးတွေ ထိုးသိပ်ထည့်ရင်း ခက်နဲ့ ကိုလွမ်း ချိန်းထားတဲ့ ကား
ဂိတ်ကို တန်းထွက်ခဲ့တယ်။

ကိုလွမ်းကိုယုံတဲ့ ခက်ဟာ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလည်း များများ စား
စား မပါခဲ့ပါဘူး။

ကားဂိတ်ရောက်တော့ ချစ်တဲ့ ကိုလွမ်းက လက်မထောင်ပြတယ်။

ရန်ကုန်မြေကို ကျောခိုင်းခဲ့ရပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို
ပျော်နေခဲ့ကြတာပေါ့။

သို့သော်...

သူတို့ ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလေးဟာ ကြာကြာမခံလိုက်ပါဘူး။

ပဲခူးနားရောက်ကာနီးမှာ ပဲ သူတို့ စီးလာတဲ့ ကားက ဘရိတ်ပေါက်
ကာ လမ်းဘေးကိုထိုးကျသွားခဲ့တယ်။ ကိုလွမ်းက ခက်ကို ရင်ခွင်ထဲ သိ
မ်းကျုံးဖက်လိုက်တာကိုပဲ မှတ်မိတာ ခက်သတိလစ်သွားခဲ့သတဲ့ ။

သတိရလာတော့ ခက် ပဲခူးဆေးရုံရောက်နေပြီ။ အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့
သွားရုံကလွဲပြီး ခက် ဘာမှ မဖြစ်တာ ခက်ကံကောင်းတာလား။ ခက် လွ
ယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးလေးရဲ့ ကံကြမ္မာလား။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကိုလွမ်း... ကိုလွမ်းရေ... အား”

ခက် အတင်းထထိုင်လိုက်တော့ သူနာပြုဆရာမလေးက

“မထနဲ့ လေ မူးနေဦးမယ်”

“ဆရာမ ကိုယ်လွမ်း... ကိုလွမ်း”

“ညီမအမျိုးသားထင်တယ်၊ ညီမကို ဖက်ထားပြီး ကာကွယ်ပေးသွား
ပေမယ့် သူကတော့...”

“သူ . . . သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆရာမ”

“နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ ညီမရယ်”

“ရှင်”

“ညီမနဲ့ ညီမမိုက်ထဲက ကလေးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ကိုလွမ်း . . . ကိုလွမ်း”

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခက်မိဘတွေ ရောက်လာတယ်။

“သမီးလေးရယ် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကွယ်၊
ကားမှောက်ပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်လာတဲ့ သမီးကို ဖေဖေအသိ တစ်
ယောက်ကတွေ့ပြီး လှမ်းဆက်လို့ ဖေဖေတို့ သိတာ”

ခက်မေမေကတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ငိုနေတယ်။

“ကိုလွမ်း . . . ကိုလွမ်းကို သွားကြည့်ပါရစေ၊ ခက်မယုံဘူး ကိုလွမ်း
သေတယ်ဆိုတာ ခက် မယုံဘူး”

ဒါပေမယ့် ခက် ကိုလွမ်းကို တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးချိန်ထိ ခက် ကိုလွမ်းကို မတွေ့လိုက်ရဘူး။ မေမေတို့ က
ခက်ကို အတင်းပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

*

ကိုလွမ်းကို သင်္ဂြိုဟ်မယ့်နေ့က ခက်နဲ့သာ ကိုလွမ်းကို
နောက်ဆုံးသွားနှုတ်ဆက်ဖို့ မေမေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းခဲ့ပေမယ့် တစ်သ
က်လုံး အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ မေမေက ခက်ကို လုံးဝမလွှတ်ဘူး။

“မသွားရဘူး သမီး၊ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းဘဲနဲ့ မသွားရဘူး၊

ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ဦးစားပေးစဉ်းစားရမှာ က သမီးဗိုက်ထဲက ကလေး ကိစ္စ၊ ကောင်လေးကမရှိတော့ဘူး၊ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ ဟင်၊ မေမေသာသေလိုက်ချင်တယ်၊ နင့်ဖေဖေကလည်း မေမေပဲ ကြိမ်း နေတာ၊ သမီးကို မဆူရက်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ကောင်လေး ပတ် ဝန်းကျင်မှာ သမီး မျက်နှာမပြသင့်ဘူးလေ”

“မေမေရယ် . . .သမီး. . .သမီး. . .ကိုလွမ်းကို နှုတ်မဆက်ရတော့ဘူး လား”

“နှုတ်မဆက်သင့်ဘူးလေ သမီးရယ်၊ အခုချိန်မှာ သေတဲ့ လူကသေပြီ၊ ငါ့သမီးကိစ္စကိုပဲ ရှင်းရတော့မှာ ”

မေမေကလည်း ခက်နဲ့ အပြိုင် ငိုနေပြီလေ။ ခက်နဲ့သာဆိုတဲ့ နှင်းဆီ ပန်းကလေးရဲ့ ပိုးပေါက်နေတဲ့ ပွင့်ချပ်ကလေးကို မေမေက လက်မခံနိုင် ။

*

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ယောက်ျားရယ်”

“ခက်တယ်ကွာ၊ သမီးဗိုက်က တစ်နေ့တခြား သိသာ လာပြီ၊ ဖျက် ဆီးလိုက်ရင်လည်း သမီးလေး အသက်အန္တရယ် စိုးရိမ်ရတယ် မိန်းမ”

“ဒီတိုင်းထားရင်လည်း ဗိုက်ကထွက်လာမှာ ယောက်ျားရဲ့ ၊ လင်မရှိ ဘဲ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမွေးရမလဲ”

ခက်နဲ့သာရဲ့ ဖခင်ကြီးက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

သူတို့ အိမ်ဆိုတာကလည်း ကုန်သည် တွေ အဝင်အထွက်ရှုပ်တယ် လေ။ ပွဲရုံကိစ္စနဲ့ ဧည့်ကမပြတ်။ ဒီတော့ သမီးကိစ္စကို လူတွေသိကုန်ကြ

မှာ ။

“ယောက်ျား ရှင့်တပည့်တစ်ယောက် သင့်တော်ရာ မရှိဘူးလား”

“ဘာလဲ မင်းက သမီးနဲ့ ပေးစားမလို့ လား၊ မတော်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့သမီးလေး မျက်နှာငယ်ပျံ့မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ ယောက်ျားရဲ့ ၊ ကျွန်မသမီး ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး ဖြစ်ရမှာ လား”

“ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်ကွာ”

“ဟင်... ရှင်စဉ်းစားရင်း သမီးဗိုက်က ပိုပူ လာပြီရှင့်”

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း မကြံတတ်ဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလား ယောက်ျား၊ သမီးကို ကျုပ်ညီမတာဝန်ကျနေတဲ့ သံတောင်ကိုခေါ်သွားပြီး ကလေးကို အဲဒီမှာ မွေးခိုင်းရင်ကောင်းမလား”

“ဟာ . . .သံတောင်က သွားရေးလာရေး နေရေးထိုင်ရေး စားရေး သောက်ရေးကစ မြေပြန့်လို မချောမွေ့ဘူးဟာ”

ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ဆို သမီး ဒီကလေးကို ချောချောမောမော မွေးနိုင်လိမ့်မယ်။

“အေး. . .ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးမွေးပြီးရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ့သမီးလေး”

“အို... ကျုပ် ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပျံ့မယ်တော်”

အဲဒီလိုနဲ့ ခက်နဲ့သာကို သံတောင်ပို့လိုက်ကြတယ်။ ခက်ရဲ့ အဒေါ်အပျိုကြီးက ခက်ကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးတယ်။

ရန်ကုန်မှာ တော့ ခက်တစ်ယောက် ခရီးထွက်သွားသလိုလို မထင်မရှား ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ထား လိုက်ရတယ်လေ။

*

ခက်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြီး တစ်နေ့တခြား ရင့်မာကြီးထွားလာကာ ခက်တစ်ယောက် မွေးဖွားမယ့်ရက်တောင် နီး လာပြီ။

ခက်လေ ကိုလွမ်းအနားမှာ မရှိပေမယ့် ကိုလွမ်းရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးကို အရမ်းဂရုစိုက်ပါတယ်။

ကိုလွမ်း ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရင်သွေးလေးရှောရှောရှူရှူနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးလာဖို့ ခက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက် ဆင်ခြင်တယ်။ ကိုလွမ်းမရှိပေမယ့် ဒီကလေးကို ကိုလွမ်းကိုယ်စား အတိုးချ ချစ်သွားမယ်။

ခက်တို့ နှစ်ယောက် ဝေးရတဲ့ ကံကြမ္မာကို ခက် အပြစ်တင်နေလို့ ရော ကိုလွမ်းက ခက်နားပြန်ရောက်လာတာမှ မဟုတ်တာ ။ ဒါပေမဲ့ ခက်လေ ကိုလွမ်းကို သိပ်သတိရတာပဲကွယ်။ စက္ကန့်အမျှပါ။

အရင်ကတော့ တက္ကသိုလ်ကင်းနံနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကို ခက် သိပ်ကျေနပ်နေပြီး ခုလို ခင်ပွန်းမရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ ရင်သွေးမွေးရမယ်မှန်းသိရင် ခက် ရူးရဲခဲ့ပါ့မလား။ ခုချိန်မှာ မသေချာတော့တဲ့ သတ္တိတွေဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကံကြမ္မာကို စိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိခဲ့ပါဘူး။

ခက်မိုက်ပြစ်တွေပါပဲ။

ခက်ဟာ ကိုလွမ်းရဲ့ အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီး မျက်လုံးစုံမှတ်ထားခဲ့တာပါ။

ဒါတောင် သိပ်ကို သစ္စာရှိလှပါသည်ရဲ့ ခက်ကို ချစ်လှပါသည်ရဲ့ ၊ ခက်ကို သေမှ ထားခဲ့မှာ ၊ ခက်နဲ့ ဝေးရင် သေမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ ကိုလွမ်းဟာ ခက်

ကို တကယ်ပဲ ထားခဲ့ပြီလေ။

ကွေးသောလက် မဆန့်မီဆိုတဲ့ စကားလေးကို ချစ်ခဲ့ချိန်တုန်းက ကိုလွမ်းရော ခက်ပါ လုံးဝကို သတိမထားမိကြ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ကိုလွမ်းနဲ့ ခက်တို့ ဟာ ခက်တို့ နှစ်ယောက်ကြား သေမင်းက စောစီးစွာ စည်းခြားထားလိုက်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူးလေ။ ခုတော့ ကိုလွမ်းကလည်း မပြန်လမ်းကိုသွားပြီ။ ခက်လည်း လူပုံအလည် မျက်နှာမပြရဲတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ကြုံရပြီ။

“ကိုလွမ်းရယ်”

ခက် ငိုမိပြန်ပြီ။

ဒီဇင်ဘာနှင်းတွေ ဝေနေပြန်ပြီ ကိုလွမ်းရဲ့ ။ ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနှစ်ဒီဇင်ဘာမှာ ခရစ်စမတ်နေ့က လပြည့်နေ့ ဖြစ်နေသေးတယ်လေ။ ခရစ်စမတ်နဲ့ လပြည့်ညကိုချစ်တဲ့ ကိုလွမ်းရေ. . .ကိုလွမ်းချစ်တဲ့ အရာနှစ်ခု တစ်ထပ်တည်းကျမှန်း ကိုလွမ်း သိခဲ့ရင်. . .။

ခရစ်စမတ်နေ့

သံတောင်မြို့ဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ အများ စုနေထိုင်သော မြို့လေးပါ။

ခက် ဒီနေ့ အစောကြီးနိုးနေတယ်။

ကိုလွမ်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ခရစ်စမတ်တိုင်းမှာ ကိုလွမ်းဟာ ဆန်တာကလော့ဘိုးဘိုးကြီးလို ခက်လိုချင်တာတွေ မရရအောင်လုပ်ပေးတတ်တာတွေ ခက် သတိရနေပြန်ပြီလေ။

အိုး. . .။

ဗိုက်ထဲက ဆစ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသလိုပဲ။ ဘုရား...ဘုရား...အို... ထပ်လှုပ်ပြန်ပြီ။

ဘုရားရေ...စူးရှတဲ့ နာကျင်မှု။

ခက် ဗိုက်နာပြီပေါ့။

ခက်ရဲ့ ကလေးလေး ကိုလွမ်းရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး။ ဒီနေ့မှာ မွေးဖွား လာတော့မလားဟင်။

အိုး... ခက်သည် နာကျင်စူးရှမှုတွေ ကြားထဲမှာ ကြည်နူးနေခဲ့သေး သတဲ့ ။

ကိုလွမ်းရင်သွေးလေး လူ့လောကကို ခြေချတော့မယ်။

“အိုး...အမယ်လေး...ကျွတ် ကျွတ်...ဒေါဒေါ...ဒေါဒေါရေ...”

ခက်အသံစူးစူးလေးကြောင့် ခက်အဒေါ် ဆရာဝန်မ ပြေးထွက်လာ ကာ...

“သမီး ဘာလဲ...ဗိုက်နာပြီလား”

“အား...အမယ်လေး...နာတယ်”

“အေး အေး...ခဏလေး”

ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ပဲနေတဲ့ ဒေါဒေါက ခက်ကို ဆေးရုံဆီတွဲခေါ်ပါတယ်။ ဒေါဒေါ လက်ထောက်ဆရာဝန်နဲ့ ဒေါဒေါတို့ ပဲ ရှိနေတဲ့ ဆေးရုံမှာ ခက် ဗိုက်အသည်းအသန်နာနေပါတယ်။

“ခက် သမီးလေး သမီးမွေးဖို့ က လိုသေးတယ်။ သမီးနားမှာ နှာစ် ထားခဲ့မယ်နော်၊ ဒေါဒေါနဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ခွဲခန်းဝင်ပေးရမှာ မို့၊ သမီးအားမငယ်နဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်. . .အား. . .နာလိုက်တာ အမေရေ ကိုလွမ်း”

တကယ်ပဲ အဲဒီနေ့က လမင်းထိန်ထိန်သာတဲ့ ညကျမှ ခက် ရင်သွေး
လေး လူ့လောကကို ရောက်လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်ရင်သွေးလေး ကံမကောင်းရှာပါဘူး။ ခက်ဒီလောက်ဂရု
စိုက်နေတဲ့ ကြားက ရင်သွေးလေးက အဖတ်မတင်ဘူးတဲ့ ။ ကိုလွမ်းရေ.
. . .သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကလေးကိုတောင် ချန်မထားတော့ဘူးလားကွ
ယ်။

*

ကိုလွမ်းမရှိတော့သလို ကိုလွမ်းရင်သွေးလေးကလည်း သူ့ဖခင်နောက်
တစ်ခါတည်း လိုက်သွားလားမသိ။

ခက်မှာ တငိုငိုတရယ်ရယ်နဲ့ လွမ်းမဆုံးနိုင်။

“သမီးလေး”

မိဘဆိုတာက သမီးမိုက်ဆိုပေမယ့်လည်း သမီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာ
ကို ကရုဏာ သက်မဆုံး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့၊ သ
မီးပျော်ရွှင်အောင်နေပြီး ဘဝသစ်ပြန်စပါ သမီးရယ်နော်၊ သမီး ဖြစ်ပျက်
ခဲ့တာတွေအတွက် ဖေဖေရော မေမေပါ သမီးကို တစ်ခွန်းမှ မဆူခဲ့ကြ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ ရင်ထဲ ဘယ်ကောင်းပျံ့မလဲသမီးရယ်၊ သမီးဒီလို
မှိုငြင်တွေနေရင် မေမေတို့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သမီးလေး ပျော်နေ
တာမြင်ချင်တယ်ကွယ်၊ သမီးပျော်နေမှ မေမေတို့ လည်း ဖြေလို့ ရမှာ
ပေါ့”

ခက်လည်း မိဘတွေကို သနားပါသည် ။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေရှေ့ မမှ

၂၄ မိအောင် သတိထားနေရတော့သည်။ ။

ထို့နောက် ခက်ဒေါ်ဒေါ်ဆရာဝန်ကြီး နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားတော့ ခက်ကို အတင်းခေါ်သဖြင့် ခက် လိုက်သွားခဲ့ ရသည်။ ။

*

ရေမြေပြောင်းတော့ ခက် စိတ်တွေလည်း အသစ်အဆန်းတွေကြား စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ပါသည်။ ။

ထို့နောက်..

နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့ မေမေတို့ က ခက်ကို သူတို့ သဘောတူ တဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ပေးစားခဲ့သည်။ ။

ခက်သည် လည်း မေမေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က အတန်တန် တားနေသဖြင့် ကို လွမ်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖောင်ပိတ်ကာ ပြည်ဖုံးကားချပြီး ကိုဝင်းခိုင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ကိုဝင်းခိုင်က လူရိုးလူအေးကြီးပါ။ ခက်ထက် ငါးနှစ်ကြီးပြီး ခက်ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလှသည်။ ။

ခက်သည် လည်း ခက်ဘဝကို ကိုဝင်းခိုင်အရိပ်မှာ ခိုရင်း အေးချမ်းဖို့ ပဲ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ။

တမလွန်က ကိုလွမ်း ခက်ကို အပြစ်တင်မလား မသိပေမယ့် မိဘ တွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ခက် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ခက် တစ်ခါမိုက်ပြီးပြီလေ။

ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရတဲ့ အခါ ဖြစ်သင့်တာကို

ရွေးချယ်ရစမြ မဟုတ်လား။

*

ကိုဝင်းခိုင်နဲ့ ခက်တို့ ရဲ့ ပထမဆုံး ရင်သွေးလေးကို မိုးတွေသဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော နေ့မှာ မွေးခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်ချိန်က ကိုလွမ်းရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လူ့လောက ရောက်အောင် မမွေးဖွားနိုင်ခဲ့တဲ့ ခက်ဟာ ကိုဝင်းခိုင်ရဲ့ ရင်သွေးလေးကိုတော့ ချောမောစွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

သမီးလေးက ခက်နဲ့ တူသဖြင့် ချောပါသည်။ ။ သူ့ဖခင်နဲ့ မတူတာကို ပဲ ကျေနပ်ရသည်။ ။ ကိုဝင်းခိုင်က ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ရည်ပဲ ရှိတာလေ။ ။

သမီးလေးကို ခက် သိပ်ချစ်သည်။ ။ သမီးလေးနာမည်ကို သူ့ဖခင်သဘောကျ မိုင်မိုင်ခိုင်ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ။

သမီးလေး မိုင်မိုင်ကို သူမလို မဖြစ်အောင် ခက် သေချာပြုစုစောင့်ရှောက်ရပါမည်။

ခက်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်ရသေးဘဲ ကျူးလွန်မိတာမျိုး သမီးလေးကို အဖြစ်မခံနိုင်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မိုင်ကို ခက် အရမ်းချစ်တာမြင်တော့ ကိုဝင်းခိုင်က ကျေနပ်ရှာ၏။

ဇနီးနဲ့ သမီးကို ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခဲ့သော ကိုဝင်းခိုင်ကို ကိုလွမ်းလောက် မချစ်နိုင်သော်လည်း သံယောဇဉ်တော့ ရှိပါ၏။

မပူမပင်မကြောင့်ကြရဘဲ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းကာ သ

မီးလေးကို ကြည့်ရှုရုံပဲလေ။

ခက် အတွက် ခိုင်းစေစရာ လူအပြည့်။ သုံးစရာငွေအပြည့်။ ဝတ်စရာ လက်ဝတ်ရတနာ အပြည့်။

“ယောက်ျားရေ” ဆိုတာနှင့် ရေပါပြီးသားဆိုသလို ခက်ကို ချစ်ရှာကောင်းရှာသော သမီးဖေဖေ။

ခက်ဘဝ သာယာတာကြောင့် ခက်မိဘတွေလည်း ပီတိဖြစ်နေကြသည် ။

သို့သော် ခက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ တမလွန်သို့ သွားနှင့်သော ကိုလွမ်းကို သတိရမိပါသည် ။

ရွှေရင်နှင်း၍ ချစ်ခဲ့ရသူ။ ပြီးတော့ မိမိအပေါ် သစ္စာသွေဖြည်သွားတာလည်း မဟုတ်။ ကံကြမ္မာကသာ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးနှက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

ခက် အခုလို အိုးသစ်အိမ်သစ်နဲ့ အဆင်ပြေနေတိုင်း နှလုံးသားတစ်နေရာမှ နက်ရှိုင်းစူးနစ်မှုက ပျောက်သွားရမှာ လား။

*

မိုင်မိုင်ခိုင် ဆိုသော သမီးလေးကို မွေးပြီးနောက် ခက်မှာ နှလုံးရောဂါကပ်လာသဖြင့် ခက် ကလေးထပ်ယူလို့ မရတော့။

ကိုဝင်းခိုင်က သားလေးတစ်ယောက် ထပ်လိုချင်သေးသော်လည်း ခက်အဖို့ ရာ မဖြစ်နိုင်တော့၍ . . .

“ခက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ယောက်ျားရယ်”

“ကွယ်. . .ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရလိုက်တာပဲ

တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

နားလည်မှုရှိသော ကိုဝင်းခိုင်ကြောင့် စိတ်သက်သာရာရခဲ့သည်။ ။

တကယ်ဆို သမီးလေးမမွေးဘဲ မိုင်မိုင်သာ သားလေးဖြစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမှာ ။

အမှားတွေကိုပြုခဲ့ဖူးပြီး ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ ခက်ဟာ သမီးကလေး မမွေးချင်ခဲ့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကို မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းရအောင် ခက် ကြိုးစားရပါမည်။

ခက် နှလုံးရောဂါ ရှိမှန်းသိကြတော့ ခက်မိဘတွေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းကြ။ မိမိတို့ မိဘတွေမှာ တောင် မာမာချာချာနှင့် ရောဂါမယ်မယ်ရရ မရှိ။ သမီးမှာ က ရောဂါက လူနှင့် တစ်လုံး။

နှလုံးရောဂါဆိုတဲ့ အမျိုးက စိတ်နဲ့ ဆိုင်သဖြင့် သူတို့ သမီး နှလုံးရောဂါရတာကို နားလည်ကာ စိတ်မကောင်းနိုင်ကြ။

သိုသော် ဒီလောက်ထိပြန်ပြီး နာလန်ထူလာတာကိုပဲ ကျေနပ်လိုက်ကြ၍ ပါသည်။ ။

မြေးလေးမိုင်မိုင်ကို သမီးမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်တာကိုလည်း ကိုဝင်းခိုင်က သည်းတယ် ထင်ပေမယ့် မိဘတွေက နားလည်ကြသည်။ ။

ပိုးကိုက်ခံရ၍ ပွင့်ချပ်တစ်ဖက်လပ်နေတဲ့ ပန်းကလေးဟာ သူ့ဝတ်ဆံလေးတွေကို လုံခြုံအောင် မကာကွယ်နိုင်မှာ ကို ကြောက်တာမဆန်း

ပါဘူးနော်။

အဲဒီစိုးရိမ်စိတ်တွေရဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ချပ်လပ်သွားခဲ့သော ပွင့်ဖတ်လေးကို တမ်းတစိတ်ရယ်နဲ့ ပဲ ပန်းကလေးဟာ နှလုံးရောဂါရခဲ့တယ်။

ပန်းကလေးရဲ့ ရင်သွေး ဝတ်ဆံကလေးတွေက တစ်စထက်တစ်စ မွှေးပျံ့ လာလေ ပန်းကလေးရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်လေပဲပေါ့လေ။

*

အတိတ်တို့ လွန်သော်

နာမည်ကြီး ဗျူတီပါလာတစ်ခုမှာ ဆူညံ၍ နေသည် ။ “ဟဲ့. . .ငါ့သားလောက်တော်တဲ့ သူ ဇမ္ဗူမှာ ရှိသေးရဲ့ လား။”

အမေချို့လို့ အများကခေါ်ကြတဲ့ ဒေါ်လီချို့အသံ သြသြကြီးက ကျယ်လောင်စွာ။

ကျယ်မှာ ပေါ့။

ဒီနေ့ သူ့သာဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ အောင်တယ်လေ ။

တစ်မနက်လုံးသားကို နမ်းလိုက်ရတာလည်း အမော။

ဒေါ်လီချို့ သမီးတွေဖြစ်တဲ့ ရှက်လီတို့ အဖွဲ့ကလည်း ဝမ်းသာကြသည် ။ သို့သော် ဒေါ်လီချို့လိုတော့ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့ဝမ်းသာခွင့်မရှိ။ ဒေါ်လီချို့ သမီးဆိုတာတွေက ဒေါ်လီချို့ဆီမှာ မိတ်ကပ်ဆံပင် အလှဖန်တီးရှင် ပညာတွေသင်ယူဆည်းပူးနေကြတဲ့ တပည့်မတွေလေ။

ဒေါ်လီချို့က တင်ကော့ရင်ခါ သူ့တပည့်မတွေ သူ့သားကို လာရောရ

င်မကြိုက်၊ သားဂုဏ်မောက်သော အမေကြီးလေ။

ဒီသားလေးကို ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် ကတည်းက တယုတယ ပြုစုခဲ့ရတာ။

ကလေးကိစ္စတွေ မလုပ်တတ်လုပ်တတ်နဲ့ ဒီသားကလေးကို မရရအောင် မွေးခဲ့ရတာ။

ဒေါ်လီချို ရှာသမျှ သားအတွက် သုံးပုံနှစ်ပုံ၊ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေအတွက် တစ်ပုံ။

ပုံမှန်ဆိုရင် ဒေါ်လီချိုဟာ သူ့တပည့်မသမီးတွေကို ချစ်သော်လည်း သားနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ဘီလူးဆိုင်းတီးတတ်သည်။

ခုလည်း သားဖြစ်သူကို ကလေးလေးလို တပွေ့ပိုက်ပိုက်နဲ့ ဝီတိဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်ကိုလာသမျှ ဧည့်သည် တွေကို ကြွားရတာလည်း အမော။

“ကျွန်မသားလေး လသာချိုလေ၊ ဒီနေ့ ဆယ်တန်းဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်တာတော့”

တစ်ဆိုင်လုံးကိုလေ တစ်နေကုန် စားချင်ရာစား။ Freedom !

အမေချို ဧည့်သည် တွေက အမေချိုနဲ့ မတူဘဲ ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားပီသသော လသာချိုကို အကဲတခတ်ခတ်။

လသာချိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည်ပင်။

*

“ငှါသားလေး ဒီနေ့ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ စားချင်လဲ. . .ပြော”

ဆိုင်ပိတ်ရင်း ဒေါ်လီချိုက မေးနေသည် ။

“ငါ့သားကို ဘာဝယ်ပေးရမလဲပြော”

“မေမေက သားလိုချင်တာ တကယ်ပေးမှာ လား”

“Right သေချာတာပေါ့၊ မေမေရှာထားတာတွေက သားဖို့ ပဲဟာ”

“သားလိုချင်တာ တကယ်ပေးရမယ်နော်။ ပြီးမှ မငြင်းရဘူး”

“မငြင်းဘူး. . .ငါ့သားလိုချင်တာ မေမေ ဘယ်တုန်းက မပေးလို့ လဲ ငါ့သားရဲ့ ”

ဒေါ်လီချိုက ကားကို ကျင်လည်စွာ စက်နှိုးပြီးမှ သားဖြစ်သူကို ခါးပတ်၊ ပတ်ပေးနေပြန်သည် ။

ပြီးတော့ နေကာမျက်မှန် အဝိုင်းကြီးတပ်ပြီး ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လိုက်သည် ။

လာသာချိုက ကားကိုကျင်လည်စွာ မောင်းတတ်သော်လည်း ဆယ့်ရှစ်နှစ်မပြည့်သေးသဖြင့် လိုင်စင်မရသေး။

ထို့ကြောင့် ဘယ်သွားသွား အမေဘေးကငုတ်တုတ်။

“ငါ့သားလေး ဘာစားမလဲ”

“အိမ်ပဲပြန်ရအောင် မေမေ”

“ဟယ်. . .အိမ်မှာ ဘာမှ မရှိဘူးလေ သားရယ်”

“ခေါက်ဆွဲထုပ်တော့ ရှိတယ်မို့လား မေမေ”

“ဟယ်. . .တို့ သားလေးရဲ့ အောင်ပွဲနေ့မှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တော့ မကျွေးချင်ပါဘူးဟယ်”

“အစားအသောက်ထက် အရေးကြီးတာ တောင်းစရာရှိလို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်တာ မေမေရဲ့ ”

“ဟယ်. . .ဘာတွေတောင်းမှာ လဲ။ ဘုရားတောင် တ. .ချင် လာပြီ နော်”

ဒေါ်လီချိုက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကားကို အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက် သည် ။

ဒေါ်လီချိုတို့ သားအမိနေသော ခြံအတိ အိမ်အတိ တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေးဟာ ဘေးမှာ ကားထားစရာ ဂိုဒေါင်လေး တွဲလျှ က်ပါသည် ။

အိမ်ဘေးဂိုဒေါင်ထဲ ကားကိုသွင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး တာနဲ့ air-con တန်းဖွင့်ရတယ်၊ သားက အအေးသိပ်ကြိုက်တာ။

ပြီးတော့ ရေခဲသတ္တာထဲက အအေးတစ်ဘူး၊ ဘီယာတစ်ဘူးထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လျှောက်လာတယ်။

သားမျက်နှာ တည်တည်လေးက ပိုပြီးလေးနက်နေသလိုပဲ။

“ဖောင်း”

သားကို အအေးဘူး လှမ်းပေးပြီး ဘီယာဘူးကို အသံမြည်အောင် ဖောက်လိုက်တယ်။

“ကဲ. . .သားလေး၊ ပြော”

“မေမေ. . . သား မေမေ့ကိုချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရတာ လိုလေသေးမရှိ နွေးထွေးလွန်းလို့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ ရပါတယ်”

“ငါ့သားရယ်”

ဒေါ်လီချိုက သားဘေးကို ပြောင်းထိုင်ရင်း မျက်ရည်တောင် ဝဲလာ တယ်။

“ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်လီချို သားမျက်နှာကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟင့်အင်းသား။ သား ဘာမှ မမေးပါနဲ့ ။ မေမေမှာ အဖြေမရှိဘူး သားရယ်၊ အဖြေမရှိလို့ ပါ။ ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းနေပေမယ့် ပါးစပ်က တော့ ဘာမှ ထွက်မလာပဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်နေတယ်။

“သား. . .သားရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိချင်တယ် မေမေ သား အဖေနဲ့ အမေ ဘယ်မှာ လဲ။ သားက မေမေနဲ့ ဘာတော်သလဲ၊ သား သိချင်တယ်။”

“သားရယ်. . .မေမေရင်ကို ခွဲနေတာလား၊ သားက မေမေ သားဆို တာကလွဲပြီး မေမေမှာ အဖြေမရှိဘူး သား”

“မေမေ. . .သားက မေမေကို မချစ်လို့ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိသင့်ပါတယ် မေမေ၊ သားက မေမေပြောမှ သိရမှာ ပါ။ ပြီးတော့ သား ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်း ပေါက် ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ရင် သားလိုချင်တာပေးမယ်ဆို”

“ငါ့သားလိုချင်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုမှန်သမျှ တောင်းစမ်း။ မေမေစည်းစိမ်ပြု တ်ပစေ။ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်။ မေမေအသည်းနှလုံးကိုတော့ မတောင်းပါ နဲ့ သားလေးရယ်”

“မေမေသားက မေမေကို ဘယ်တော့မှ ခွဲသွားမယ့်သား မဟုတ်ပါ ဘူး မေမေ။ သားက သားဘဝမှန်ကို သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်မသိဘဲ အသက်ရှင်ရတာ အဓိ

ဗွယ်ရှိရဲ့ လား မေမေ”

“သားက မဖြစ်မနေ သိချင်နေပြီပေါ့”

“သိရပြီးလည်း သားမေမေ့ကို အချစ်မလျော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ သားကို သနားရင် ပြောပြပါနော်”

“ဟင်း...သားက သိပ်သိချင်နေတော့လည်း”

*

“မေချို့ . . .မေချို့သား ဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆို ”

တက်သစ်စ မော်ဒယ်လေး အကြင်နာက မေးရုံရှိသေး..

“အောင်တယ်. . .ဂုဏ်ထူးက လေးခု။ သိပ်တော်ပြီး မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ သားလေးပေါ့၊ သားက သိပ်လိမ္မာပြီး ကျုပ်စကားဆိုလည်း အရမ်းနားထောင်တာ။ ဂုဏ်တက်ရတဲ့ သားပေါ့”

“အမယ်. . .မေချို့တို့ သူ့သားအကြောင်းပြောရင် ပါးစပ် မစေ့တော့ဘူးနော်၊ အကြင်နာ မျက်နှာလည်း ကွက်နေဦးမယ်၊ ဒီဘက်မှာ မိတ်ကပ်တွေ ပုံနေပြီ”

“ပုံတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ ဖို့ ထားရတာ၊ ရှင့်ဝက်ခြံပေါ်မှာ စိုးလို့ တကတဲ. . .ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမည်ပျက် မခံပါဘူးဟဲ့”

“ဒါနဲ့ မေချို့သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“လသာချို့တဲ့ ”

“တော်သေးတာပေါ့ ၊ မောင်ခိုင်ချို့တို့ ၊ ရွှေဘုံသာချို့တို့ မဖြစ်တာ”

“အံ့မယ်. . ရှင်က ကျုပ်သားကို နာမည်ဖျက်တယ်ပေါ့လေ။ အကြင်

နာနော် . . .ရှင်မျက်နှာက ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ”

“မေချို့နာမည်ကို မေချို့ပြန်မဖျက်ဘူးဆိုတာ အကြင်နာသိပြီးသား”

“ဟင်း . . .ကလေးစုတ်လေး”

“မေချို့”

“ဘာလဲအေ . . .နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမလို့ စကားမများ နဲ့ တော့”

“မေချို့ကို အကြင်နာ ယောက္ခမတော်မယ်လေ”

“အမယ်လေးလေ . . .မပြောကောင်းတဲ့ စကားတွေ ပြောနေပြီ၊ ဒီမှာ . . . ဒီကမ္ဘာမှာ လေ ငါ့သားနဲ့ တန်တဲ့ လူ မရှိသေးဘူး၊ ညည်းလျှာတော့ ပါးပါးလှီးပြီး သုပ်စားခံရတော့မယ်”

“မေချို့ ထင်လို့ နော်၊ တန်ချင်တန်မှာ ပါ”

“အကြင်နာ . . . ဒါမိန်းကလေး ပြောရမယ့်စကားလားဟဲ့။ ဒီမှာ မေချို့တို့ က သဘောကောင်းတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ သည်းခံတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ သားနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ မရဘူးရှယ်လီ၊ အကြင်နာကို မိတ်ကပ်ဆက်လိမ်းပေးလိုက်။ အကြင်နာ နောက်နေ့ကစပြီး မိတ်ကပ်ဆရာ အသစ်ရှာတော့။ တို့ ဆီ လာစရာမလိုတော့ဘူး”

“မေချို့ရယ် . . .အကြင်နာက နောက်တာပါ၊ တကတဲ ”

“နောက်တယ် . . .နောက်တယ်နဲ့ စကားနောက်တရားပါတယ်အေ”

“အကြင်နာက ချစ်လို့ စတာပါ မေချို့ကလည်း ”

“ဟွန်း . . .မိန်းကလေးတော်တော်ကဲ ၊ ရှင်ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“မေချို့က သားကို တော်တော်ချစ်တယ်နော်”

“ဒီသားက ကျုပ်ရဲ့ အသက်ပဲလေ အကြင်နာရယ်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ သား ရှိလို့ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံနေတာ။ သားသာမမွေးဖွားလာဘူးဆိုရင် ခုချိန်မှာ ကျုပ်ဒီလို ရပ်တည်နိုင်မှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ”

“မေချို့”

“အကြင်နာ... ရှင် ဒီနေ့ သိပ်စကားများ နေတယ်နော်”

“မေချို့သားက မေချို့သားအရင်းလားဟင်”

“အကြင်နာ . . ရှင် သိပ်စပ်စုတာပဲ၊ ရှင် မှတ်ထား၊ ကျုပ်သားက ကျုပ်သားပဲ ၊ နောက် ရှင် အဲလိုစပ်စုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ သေခန်းပြတ်ပဲ”

အကြင်နာ မေချို့မျက်နှာထားကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ အဲဒီ နောက်ကတည်းက အကြင်နာ့ကို မေချို့ မိတ်ကပ်မလိမ်းပေးတော့။ အကြင်နာ့ခမျာ ရှယ်လီနဲ့ ပဲ နှစ်ပါးသွားရတော့၏။

“ရှယ်လီ... မေချို့က တော်တော်စိတ်ကြီးတယ်နော်”

“တို့ အမေက သူ့သားနဲ့ ပတ်သက်ရင် မရဘူးဟဲ့ ။ တို့ တွေဆို လသာ ချို့လေးနားကို ကပ်လို့ တောင်မရဘူး။ ကလေး ငယ်ငယ်တည်းက တို့ အခြောက်တွေနား မကပ်ရဘူး။ သူ့သားကို ဓာတ်ကူးမှာ စိုးလို့ တဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“မေချို့သားက လန်းတော့လန်းတယ်နော် ချောချောလေး”

“မျက်စောင်းသွားမထိုးနဲ့ နော်၊ မေချို့က မလွယ်ဘူး”

“မျက်စောင်းထိုးလို့ ရတဲ့ အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ရှယ်လီရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ Ready မဖြစ်သေးဘူး”

“ခစ်...ခစ်...ရှယ်လီကတော့ ပြောတော့မယ်”

အကြင်နာကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးရင်း ရှယ်လီတို့ က အတင်းပြောနေကြ။

“ရှယ်လီ...ရှယ်လီရာ ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ က ဆီဆားအစုံနဲ့ ဖြေစားရုံမဟုတ်တော့ မထားနိုင်သေးပါဘူးဟယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုလေ အကြင်နာရဲ့ ၊ ကျုပ်က ခုမှ နာမည်ရကာစလေ။ ခုမှ မေချိုက တချို့ဟာတွေ လက်လွှဲတာလေ။ ဒီတော့ အခုမှ စပြီး စုရဆောင်းရဦးမှာ ဆိုတော့ ရည်းစားထားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိသေးပါဘူးဟယ်”

“ဟင်...ရည်းစားထားတာပဲ၊ ပိုက်ဆံလိုလို့ လား”

“လိုတာပေါ့ဟဲ့၊ ကျုပ်တို့ အခြောက်တွေက ပိုက်ဆံရှိမှ ထားလို့ ရတာ။ သင်းတို့ ကို ဖို့ ရသေးတာလေ။ ဖို့ နိုင်မှ ကပ်တာဟဲ့၊ ထားမယ့် ထားတော့လည်း အလန်းလေး ထားချင်တာပေါ့၊ သိတယ်မို့လား။ ဒါပေမဲ့ nomoeny nohoeny လေ၊ ငစနူတွေတော့ မထားချင်ပါဘူးဟယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံစုနေတယ်။ ပိုက်ဆံအများကြီး ရှိတဲ့ နေ့ကျရင် မိန်းကလေးတွေတောင် အားကျရမယ့် ရည်းစားမျိုး ကျုပ်ကထားပြမှာ ”

“ဟိ ဟိ...ရှယ်လီက ရယ်ရတယ်နော်”

“အံမယ်... မဟားနဲ့ နော်၊ ကျုပ်တို့ အခြောက်တွေထဲမှာ လင်ကောင်းသားကောင်းရတာတွေ တစ်ပုံကြီးရှင်ရဲ့ ”

“ရှယ်လီ...မေချိုသားက မေချိုနဲ့ ဘယ်လိုတော်တာလဲဟင်”

“ပျားအုံ တုတ်နဲ့ ထိုးပြန်ပြီ။ မသိဘူးတော်ရေ။ ကျုပ်မေချို့ဆီမှာ ပညာသင်တပည့် လာလုပ်ကတည်းက မေချို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ။ ကျုပ်တို့ လည်း အစက သိချင်တာပေါ့ ဒီကလေးအကြောင်းကို ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို စပ်စုမိတာနဲ့ သူ့ဆီက နှင်ထုတ်လို့ ဘယ်သူမှ မစပ်စုရဲတော့ဘူး”

“ဪ...”

ရှယ်လီက အကြင်နာရဲ့ ပင်တိုင်မိတ်ကပ်ဆရာ ဖြစ်လာသည် ။

အကြင်နာသည် ရှယ်လီဆီက သတင်းစုံကြားရသည် ။ သူတို့ အခြောက်လောက ကောလာဟလ သတင်းလည်း စုံသည် ။

ထို့ကြောင့် အကြင်နာလည်း သတိထားရ၏။

“အကြင်နာသိလား၊ ဟိုမင်းသမီးကလေး စပွန်ဆာကြီးနဲ့ တဲ့ တော့ ။ အဲဒီမင်းသမီးကို ပြင်ပေးတဲ့ အခြောက်ကိုတောင် ငါးသိန်းဖိုး ဝယ်ပေးသတဲ့ ။ ငါတို့ ကို လာကြွားနေတာလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပ . . .သူကို မင်းသမီးဆက်သွယ်ချင်ရင် အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်လို့ ရအောင် ဝယ်ပေးသတဲ့ တော်ရေ”

အဲဒီလို သတင်းစုံတာ အခြောက်လောကပဲပေါ့။

*

မိုင်မိုင်ခိုင်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ လေပြေနဲ့နဲ့ ကြည်ငယ်လေးတဲ့ ။

လေပြေနဲ့ ကြည်ငယ်တို့ က မိန်းမပီသပြီး ဣန္ဒြေရရ လေးတွေမို့ မေ

မေက ပေါင်းခွင့်ပြုထားတာပါ။

လေပြေတို့ မေမေတွေကလည်း စည်းကမ်းရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မပီသသော မိခင်တွေမို့ မိုင်မေမေ ဒေါ်ခက်နဲ့သာနဲ့ အကြောင်းအပေါင်း သင့်ကြပါသည်။ ။

မိုင်တို့ မိန်းမပီသတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ပတ်လျှို့၊ ဆံမြိတ်ချပြီး လုံချည်ခြေဖျားခတ်တဲ့ ပုံစံတွေတွေ့ မဟုတ်ကြပါ။

ခေတ်မီပြီး လုံခြုံတင့်တယ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်ကြပြီး ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းက ကျောင်းတက်ကြပါသည်။ ။

ဆံပင်ဆိုရင်လည်း အရောင်သိပ်မတောက်တဲ့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ကာလာ ယဉ်ယဉ်လေးတွေ ဆိုးတတ်သလို ဆံပင်ကောက်လိုကောက် ဖြောင့်လိုဖြောင့် သရုပ်မပျက်ရင် ခွင့်ပြုပါသည်။ ။

ဘောင်းဘီတွေ စကတ်တွေ ဝတ်ခွင့်ပြုပေမယ့် ပေါ်လော်သော သရုပ်ပျက်မှုမျိုး ခွင့်မပြု။

“မိန်းကလေးတိုင်းမှာ အလှတရားကိုယ်စီရှိတယ် သမီး။ ဖော်ဝတ်မှ လှတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ မပေါ်သင့်တဲ့ အလှတရားတွေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တာကမှ အလှတရားဖြစ်တယ်”

“မြင်ပါများ တော့ ရိုးပြီးတန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ မြန်မာမလေးတွေ မြန်မာလိုဝတ်တာ အလှဆုံးပဲ။ ရင်ဖုံးလေးကို ပုံစံလှလှလေးနဲ့ ပန်းလေးတွေထိုး စီးကွင့်လေးတွေ စီလိုက်ရင် သိပ်ကို အဖိုးတန်ဖက်ရှင်လေး ဖြစ်သွားတာပဲ သမီးရဲ့ ”

“စောင့်ထိန်းသင့်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မဖောက်ဖျက်တာက တန်ဖိုးပဲ။ လောကကြီးမှာ ဘယ်နေရာ တစ်ဆစ်ချိုးရှိလဲဆိုတာ မှန်းလို့ မရ

သလို ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်ဒူးတောင် မယုံသင့်ဘူးကွယ်။ ကံဆိုတာက ပို
တောင် မယုံသင့်သေးတယ်”

စသဖြင့် ဒေါ်ခက်နံ့သာမကြာခဏ ဆုံးမစာရွတ်တတ်သည် ။ မရွတ်
လို့ လည်း မရဘူးလေ။ သူ့သမီးလေးတွေကို သူ့လို မခံရစေချင်ဘူးလေ။

ထို့ကြောင့် သမီးလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ထိန်းသိမ်းထားရ
တယ်။

*

ကားသုံးစီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကျောင်းထဲဝင်လာတယ်။ ဆေးတ
က္ကသိုလ်ဆိုတာက ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေတက်တာ များ တယ်လေ။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မချောသုံးယောက်ကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံး
ပေါင်းက တစ်ထောင်။

“ဟိတ်ကောင်...လသာ။ ငါပြောတဲ့ ကောင်မလေးတွေ လာပြီ”

“ဟား... လန်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အလှဆုံးလေးက လေပြေနွဲ့တဲ့ ၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်
က မိုင်မိုင်ခိုင်နဲ့ ကြည်ငယ်လေး”

“လေပြေနွဲ့ဆိုတာ အနီရောင်လေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိုက်တယ်ကွာ”

“ငါ ဦးထားတာနော် လသာ”

“အေးပါ အာကာရာ၊ ငါကလည်း မိုက်လို့ မိုက်တယ် ပြောတာပါ။ He

art မထိသေးပါဘူး၊ အပြာလေးက ဘယ်သူလဲ”

“သူက မိုင်မိုင်ခိုင်တဲ့ ”

“အင်း. . .လေပြေနဲ့လောက် မလှပေမယ့် သူကလည်း ချစ်စရာလေး ပဲ”

“ဒါဆို မင်းက သူလား”

“ချက်ချင်းကြီးတော့ Heart မထိသေးပါဘူးကွာ၊ ကြည်ငယ်လေးက တော့ သာမန်ပဲ၊ လေပြေနဲ့ မိုင်မိုင်ကတော့ ရွေးချယ်ရမယ့် အဆင့်ထဲမှာ ပါတယ်”

“ဟိတ်ကောင်. . . လေပြေက ငါ”

“ဒါကတော့ ဦးတိုင်းရတဲ့ တိုင်မှ မဟုတ်တာကွာ၊ Lady first ပေါ့. . . ဟဲ ဟဲ”

“လသာ . . .မင်းနော်”

“ကဲပါ အာကာရာ၊ လာ . . .အတန်းချိန်နီးနေပြီ၊ ဆေးကျောင်းသား ဆိုတာ ဒီလိုပြေးလွှားရမှ အစစ်အမှန်ကွ”

သူတို့ တွေ အတန်းပြေးတက်ကြသည် ။ ကံကောင်းချင်တော့ မိုင်မိုင် တို့ နဲ့ Class တစ်ခုတည်းမှာ တက်ရသည် ။

အာကာက . . .

“ကံကြမ္မာကတော့ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေပြီ”

လသာချိုလည်း ပျော်သလိုလိုပဲ။ လသာချိုက မအေက အလိုလိုက်ခံ ရပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ တော့ ပတ်သက်လို့ မရဘူးလေ။ ဆယ်တန်းအထိ သူ့ကို ယောက်ျားလေးသီးသန့် ကျောင်းမှာ ထားခဲ့တာ

မို့ ခုလို ဆန့်ကျင်ဘက်လေးတွေနဲ့ အတူတက်ရတာကိုက ဖိလင်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

*

ဆေးကျောင်းဆိုတာက စတယ်ကြီးကြီးနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ သီးသန့် နေလို့ ရသောကျောင်းမျိုး မဟုတ်သဖြင့် မကြာခင်မှာ ပဲ မိုင်နှင့် လသာ တို့ အဖွဲ့တွေ ခင်မင်သွားကြသည်။ ။

ဘယ်တော့မှ ထမင်းဘူးမပါတဲ့ လသာက ကင်နီတီးကိုပဲ အားကိုးပြီး မိုင်တို့ ထမင်းဘူးတွေကတော့ သူ့အတွက် အမြဲပိုထည့်လာရသည်။ ။

လသာရဲ့ မေချိုက မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာကြီး။ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ နေရာကတော့ ဇီးရိုးပါ။ ။

လသာရဲ့ ထာဝရအိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်းက ခေါက်ဆွဲပြုတ်။ ထို့ထက် တစ်ဆင့်တက်ရင်တော့ ဆိုင်ကလာပို့တဲ့ ချိုနှင့်ဆွဲထမင်းဟင်း။ ။

အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ ခြံစောင့်က ဘကြီးမောင်။ လသာမှာ တစ်ခါတလေ ဘကြီးမောင်ဆီက အဘိုးကြီးလက်ဖက်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ကပ်စားရသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း လသာဟာ မိန်းကလေးသုံးယောက်ရဲ့ ထမင်းချိုင့်တွေကို တော်တော်မက်ပါသည်။ ။

တစ်ခါတစ်လေ သူတို့ ထမင်းချိုင့်တွေကို ယူစားပြီး သူတို့ ကို ကြေးအိုးတို့ ၊ မြီးရှည်တို့ သူတို့ စားချင်တာတွေ ပြန်ဝယ်ကျွေးတတ်သည်။ ။

အာကာကတော့ တစ်မျိုး။ သူက ထမင်းချိုင့်မဆွဲချင်၍ မယူတာပင်။ ။

အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း စားရတဲ့ အာကာက နေ့လည်

စာ တစ်နပ်လောက် အပြင်စာစားဖို့ ဝန်မလေးဘူးလေ။

အစပိုင်းတော့ မိုင်မိုင်တို့ က လသာအိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်မစား တာကို အံ့ဩနေကြသေးသည်။

နောက်တော့ လသာအမေက နာမည်ကြီး ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် မိတ်ကပ်ပညာရှင် တစ်ယောက်မှန်းသိတော့ မအံ့ဩ။

မိတ်ကပ်ဒေါ်လီချို ဆိုတာနဲ့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သူဟု သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြသည် လေ။

သို့သော် မိုင်တို့ နားမလည်တာက ဒေါ်လီချိုမှာ လသာလို သားတစ်ယောက်ရှိနေတာကိုပင်။

မိန်းကလေးပီပီ ထိုအခြင်းအရာကို လသာထံ စပ်စုကြည့်သေးသည်။ သို့သော် လသာက ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့။

*

ကျောင်းပိတ်ရက် မိုင်တို့ အိမ်မှာ စာစုကျက်ကြတော့ ထိုအကြောင်းကို မိန်းကလေးချင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

အသိချင်ဆုံးက မိုင်။

“ဟဲ့ . . .ဒေါ်လီချိုက အခြောက်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လသာအမေ ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့”

လေပြေက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်-

“ဒေါ်လီချို အခြောက်မဖြစ်ခင်က မိန်းမယူပြီး မွေးလာတဲ့ သားလား မှ မသိတာ”

“အဲလိုဆိုလည်း သူက အဖေပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ဘာလို့ အမေ ဖြစ်ရမှာ လဲဟဲ့”

ဒေါ်လီချိုထက် လသာက ပိုထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်ကြဘူးလား။ အခြောက်ကြီးကို မေမေ...မေမေနဲ့ ”

“အေးနော်...တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“လသာက ဒေါ်လီချို သူငယ်များ လား”

“ဟယ်...အဲလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လသာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒေါ်လီချိုနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံသူပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်လေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်နော်။ စဉ်းစားစရာပဲ”

မိုင်တို့ သုံးယောက်မှာ စာမကျက်နိုင်ဘဲ တွတ်ထိုးနေကြသည်။

“လသာကို တစ်ခုတော့ ချီးကျူးရမယ်၊ အခြောက်တွေကြားထဲမှာ ကြီး လာပြီး လုံးဝမနွဲ့ဘူးနော်။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျားကျားလျားလျားပဲ”

“အုံ့မယ်... သိပ်သေချာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဖက်ချွန် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကြည့်ပေါင်းကြနော်၊ အရဲတော့မကိုးကြနဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ နဲ့ ခင်နေတာ တို့ အမေတွေ သိရင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အေး...မေမေသိရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“မိုင်ကတော့ သူ့ကို အရမ်းခင်တယ်ဟာ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိုင်တို့ ထမင်းချိုင့်လေးတွေ ဖွင့်ကြည်နေတဲ့ ပုံလေးကို သနားတယ်”

“မိမိုင်...ကြည့်လုပ်နော်၊ ဒေါ်လီချိုကို ယောက္ခမတော်နေရဦးမယ်”

“ငါက အဲလိုစိတ်မျိုး မရှိဘူးဟဲ့၊ ရိုးရိုးသားသားပါ”

“သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ရိုး

သားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟဲ့ ၊ ခုတော့ ရိုးရိုး နောက်တော့မှ တစ်မျိုးတိုးနေမယ်နော်”

နင်တို့ ကလည်း ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဆို

“ငါ သတိထားမိသလောက်တော့ လသာကလည်း နင့်ကို ငါတို့ ထက် ပိုခင်သလိုပဲနော် မိုင်။ နော်. . .လေပြေနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည်ငယ် ပြောတာမှန်တယ်။ ငါလည်း သတိထားမိတယ်”

“ဟင်း. . .ငါကတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ခံစားရတယ်၊ သူ့ငဲ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် ငဲ့မသိစိတ်မှာ ခံစားမိမှာ ပဲ။ ခု ငါခံစားမိသလောက်ကတော့ သူက ငဲ့ထက် ငဲ့ထမင်းချိုင့်ကိုပဲ ပိုစိတ်ဝင်စားတာဟဲ့”

“ဟော. . .ဒီလိုလား . . .ဟီး. ဟီး”

သူတို့ ရယ်နေသဖြင့် မေမေက ခေါင်းပြုပြီး လာအကဲခတ်နေသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ကာ စာအုပ်တွေ ကောက်ကိုင်လိုက်ရ၏။ စာတစ်လုံးမှ မရသေးပေမယ့် မေမေ့ရဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကတော့ တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီ။

မေမေက အကဲခတ်နေသဖြင့် သူတို့ ဘာစကားမှ မပြောရဲတော့ဘဲ စာတကယ်ကျက်ကြရ၏။

မိုင်ကတော့ လေပြေနဲ့ ကြည်ငယ် ဘယ်လိုထင်ထင် လသာ မိုင်အပေါ် ရိုးသားတာသိသည် ။

*

မိုင်တို့လိုပဲ အာကာနဲ့ လသာတို့ လည်း မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည် ။

ယောကျ်ားလေးတွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင် မုန့်စားလေ့ သိပ် မရှိကြ။ သူတို့ က လက်ဖက်ရည် အမြည်းအဖြစ် မိန်းကလေးတွေ အကြောင်း ပြောတတ်ကြသည်။

ခုလည်း အာကာတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း သူမလေးတို့ အကြောင်း ပြောနေကြတာပါ။

“လေပြေလေးနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရပြီးမှ လေပြေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ပိုခက်သွား တယ်ကွာ။ သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ပဲ”

“ငါ ပြောပေးရမလား အာကာ”

“နောနော်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။ မင်း ပြောပေးပါကွာနော်”

“ပြောပေးမယ် စိတ်ချ။ မင်းအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ငါ့အတွက် ငါပြောမှာ ”

“ဟာ...မင်း သစ္စာမဖျက်နဲ့ လေကွာ”

“မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်တုန်းက သစ္စာထားခဲ့လို့ လဲကွ”

“ဟိတ်ကောင်. . .လေပြေက ငါ အရင်တွေ့တာလေ။ ပြီးတော့ မင်း က မိုင်ကို ခိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဘာလို့ ခိုက်ရမှာ လဲကွ။ မိုင်မိုင်က ခင်ချင်စရာကောင်းလို့ ခင်တာ။ ပြီးတော့ မိုင်မိုင်က ပြည့်တယ်ကွ”

“မင်းကလည်း လေပြေကရော အကျင့်ပုပ်နေလို့ လား”

“ဟင့်အင်း . . .လေပြေက နည်းနည်းလေး မိန်းမပိုဆန်တယ်၊ ပဲနည်းနည်းများ တယ်ကွာ၊ မိုင်မိုင်ကတော့ ကလေးလိုပဲ. . .အဲဒါ. . .အဲဒါ”

“ကြည်ငယ်လေး ကျတော့ရော”

“သူက နည်းနည်းစွာတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ ကြည်
ငယ်လေးက ပိုပြီးပွင့်လင်းတယ်ကွ”

“သုံးယောက်စလုံး မဆိုးဘူးနော် လသာ. . .အဟီး”

“ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်လို့ မျက်ရည်နဲ့ နှပ်နှစ်ကျပ်သားစီထွက်သွားမယ်”

“ဘာလဲ. . .အဲဒီစကားက မင်းအမေ သင်ပေးလိုက်တာလား”

“ရှယ်လီတို့ ဆီက ကြားတာပါကွာ။ ငါ့အမေက အခြောက်သာပြော
တာ နေတာ ထိုင်တာ ဝတ်စားတာ၊ ပြောတာဆိုတာကအစ မိန်းမလိုပဲ
ကွ။ အခြောက်ပုံ လုံးဝမပေါက်ဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ။ မင်းအမေက ခပ်တည်တည်ပဲ၊
အကြောင်းမသိရင် ဂုဏ်သရေ ရှိ မင်းကတော် စိုးကတော်တွေ ပုံစံမျိုး. .
.ဟီး ဟီး”

“လဒ. . .ငါ့အမေကိုပြောရင် ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

အာကာက ဆက်မစရဲတော့။ သူ လသာကို အံ့ဩပါသည် ။ လသာ
ဘာလို့ များ ဒီအခြောက်ကို မေမေ. . .မေမေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

သူသာဆို ဖေဖေလို့ ပဲ ခေါ်လိုက်မည်။ တွေးရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော
အာကာကို လသာက လက်သီးထောင်ပြသည် ။

လသာကလည်း အာကာ ဘာတွေးနေလဲ ရိပ်မိပါသည် ။

သူကတော့ မေချို့ကို အမေတော်ရတာ မရှက်ပါ။ မေမေဟာ သူ့အ
ပေါ့မှာ တကယ့်ကို မိခင်တစ်ယောက်လို ကြင်နာနွေးထွေးခဲ့တာပဲ။
ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အခြောက်ဆိုတဲ့ ဝိသေသတွေက မေတ္တာတရားကို

ပြောင်းပြန်ဆွဲလှန်လို့ မှ မရတာ။

မေချို့က မိခင်မေတ္တာပေးခဲ့လို့ သူက မေမေခေါ်တာ မှားလို့ လား။
မေချို့ကိုမှ မေမေ မခေါ်ရင် ဘယ်သူ့ကို အမေတော်ရမလဲ။

မေချို့ရင်ခွင်မှာ နွေးထွေးစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျေနပ်ပါသည် ။ အရေးကြီးဆုံးက လောကအလယ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ လူဖြစ်ခွင့် ရဖို့ ပဲလေ။

*

မေချို့ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည် ။ မေချို့ ခေါင်းမူးနေလို့ ဆေးခန်းသွားပြရမည်တဲ့ ။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ချက်ချင်းထပြီး မေချို့ဆိုင်ကိုပြေးသည် ။

ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ရှယ်လီက . . .

“သားချို့ ရောက် လာပြီ မေချို့ရေ”

ရှယ်လီကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး မေချို့နားနေခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ မေချို့နားမှာ သမီးတော်တွေ ဝိုင်းနေသည် ။

“ဟယ်. . . အချော်တကစ် လာပြီ”

“ကောင်မတွေ ငါ့သားကို ဘာပြောတာလဲ သွားကြ ညည်းတို့ ငါ့အခန်းထဲကထွက်”

“ဟွန့် သူ့သားမလာခင် မီးတို့ ပဲ ပြုစုနေတာပါနော်”

“အမယ်လေး. . . မူးရတဲ့ အထဲ လျှာရှည်နေပြန်ပြီ၊ အကုန်သွား. . . ထွက်”

မေချို့ အော်လိုက်မှ လန့်ပြီးထွက်သွားကြသည် ။ ဒါတောင် မေချို့

မမြင်အောင် လသာကို မျက်စိမှိတ်ပြသွားတဲ့ သူနဲ့ ဖလိုင်းကစ်ပေးသွား
တဲ့ သူနဲ့ ။

လသာကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မူးတာ သားရယ်၊ ဆေးခန်းသွားမှ ရမယ်ထင်တယ်၊ ရှေ့ဆေးခန်းပဲ
သွားရအောင်”

“ဟုတ်လား...သားတွဲမယ်”

“ရတယ် ငါ့သား၊ တော်ကြာ တို့ သားအမိကို သူများ တွေ တစ်မျိုးထ
င်နေမယ်၊ မေမေဘာသာလျှောက်မယ်”

“ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် သား ဂရုမစိုက်ဘူး မေမေ။ မေမေက
သားရဲ့ မေမေပဲ။ မေမေလဲရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လာ...သားကိုတွဲပါ။”

“အမယ်လေး...မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ သားလေး”

ဒေါ်လီချိုကို လသာတွဲပြီး ဆေးခန်းလိုက်ပို့တော့ အလှလာပြင်တဲ့ သူ
တွေက စပ်စုကြသည် ။

“ဟဲ့...အဲဒါ ဘာလဲ၊ သူငယ်လား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ သူ့သားလေ”

“ဪ... ဒေါ်လီချိုက သားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ပေါ့၊ ဒါဆို
ကြီးမှ ခြောက်တာ ထင်တယ်”

“ကောင်လေးက မဆိုးဘူးနော်၊ သူ့အဖေ ခြောက်နေတာကို မရှက်
ဘူး”

“အို...သူလည်း ဒီပုပ်ထဲကပဲ၊ ပဲ နေမှာ ပေါ့”

လူတွေရဲ့ အမနာပတွေက အရင်းမရှိဘဲ ပွားပြီးရင်း ပွားနေကြသည်

။

*

“ရှယ်လီရေ . . .လသာချိုကလေးဟာ မျက်စိရှေ့တင် တစ်နေ့တခြား လူလားမြောက်လာပါရော”

အခြောက်တစ်ယောက်က လသာချိုကိုကြည့်ကာ လက်တို့လိုက်ရင်း

...

“အမယ်လေး...ဒေစီ၊ ညည်း ကလေးကို ပြစ်မှားနေတာလား”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာဟယ်”

အမေကြားရင်တော့ ညည်း ဒီကနေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရဲတော့မှာ ပဲ ဒေစီ။ ညည်း ဒီမှာ ကြာကြာမြဲချင်ရင် ဒီစကား ဒီတင်ရပ် ကောင်မရေ

“ညည်းကလည်း သည်းလိုက်တာဟယ်၊ ကြက်တူရွေးက တော်တော် ရယ်”

“ညည်း ဝုန်းသွားမှာ စိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာ ကောင်မရေ၊ တော်ကြာ အမေ့လက်ဝါးနဲ့ ညည်းပါး မိတ်ဆက်သွားလို့ တံဆိပ်ထင်နေ ဦးမယ်”

“အမယ်လေး . . .ထင်လို့ ပါအေ၊ အမေက ငါ့လို မဟာမျိုးအခြောက် ကို ချွေးမတော်ချင် တော်မှာ ပါအေ”

“အမယ်လေးဟဲ့ . . ရွာရိုးလျှောက်တဲ့ ဟာမကများ မဟာမျိုးအခြောက် တဲ့ ။ ဒီမှာ မဟာမျိုးအခြောက်ဆိုတာ အမေ့လို အခြောက်မျိုးကို ပြော တာအေ။ ညည်းလို သူငယ်မြင်တိုင်း မျက်ကြောဆွဲနေတဲ့ ကောင်မက

ဘယ်လိုလုပ် မဟာမျိုး အခြောက်ဖြစ်မှာ လဲ...

ဟွန်း...ညည်း ကြာပစ်ချက်က ဟိုမင်းသမီးရဲ့ စပွန်းဆာကိုတောင် မရှောင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ညည်းဖုန်းတစ်လုံး အစစ်ရလိုက်တာလေ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ ရှယ်လီရယ်၊ မနာလို မရှိပါနဲ့ ”

“အမယ်လေး... မနာလို မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝင်တော့ ပျက်တယ် အော့၊ ကျုပ်တို့ အခြောက်တွေက ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားတွေဆီက မချူ ဘူး။ ကိုယ်ကပဲ အမ်းတာ။ ညည်းကြောင့် ငါးခုံးမတစ်လှေလုံး ပုပ်တယ် ဟေ့၊ သိက္ခာကျတယ်”

“ဟဲ့...ပေးတဲ့ လူက ချူစရာမလိုပဲ ပေးတာ။ အဲဒါကိုက စံချိန်သစ်ပဲ နော်၊ ရာဇဝင်မှာ တောင် မရှိတဲ့ ရယူခြင်းအေ့”

“ဟွန်း...ရွံ့စရာမ”

“မနာလိုမ”

“ဟိတ်ကောင်မတွေ တော်ကြာတော့၊ ဟိုမှာ အမေလာနေပြီ”

မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို တိခနဲ အသံတိတ်သွား၏။

*

ရှယ်လီက ဒေစီကို အမြင်ကတ်သလို ဒေစီကလည်း ရှယ်လီကို ကြည့်မရပါ။

ရှယ်လီ ကြည့်မရတာက ဒေစီက ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား သေးသွယ် ကာ ဆံပင်တွေကလည်း ရှည်ပြီး ဖြောင့်စင်းကာ ပါးမှာ လည်း စံပယ်တင်မှဲ့နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို လှလွန်းတာကြောင့်ပင်။ ဒါတောင်

ကောင်မက မနေတတ်လို့ ။ နေတတ်ရင် သူ့ကို အခြောက်ဟု တောင် ထင်ကြမှာ မဟုတ်။

ဒေစီ လှလွန်းလို့ ကြည့်မရတာ။

ဒေစီကကျတော့ ရှယ်လီက သူမထက် ပညာပိုတော်ပြီး အမေ့လူရုံဖြစ်နေလို့ ကြည့်မရတာ။ ပြီးတော့ လသာချိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုတာ ။ ဒေစီတို့ လသာချိုကို စကားပြောခွင့် မရှိ။ ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာတောင် အမေလစ်မှ ။ ရှယ်လီကတော့ လသာချိုကို ခေါ်ပြောခွင့်ရသည် ။ အဲဒါကြောင့် သင်းကိုမနာလိုတာ။

လသာချိုက ယောက်ျားပီသတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်ကြီးနဲ့ မျက်နှာက ချိုချိုနုနုအေးအေးလေး။ တစ်နေ့တခြား ချစ်စရာကောင်း လာလေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို ကြောက်လို့ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ရဲပါဘူး။

လသာချိုကို ငမ်းတဲ့ အခြောက်တွေထဲမှာ ဒေစီက အကဲဆုံး။ အသည်းဆုံး ။ ပြီးတော့ ဒေစီက အလှဆုံးမို့ ကျန်တဲ့ ကောင်မတွေက မနာလိုတာ။

အမေမရှိတဲ့ အချိန် လသာချို ဆိုင်ရောက်လာလို့ ကတော့ ဒေစီတို့က ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီးသားပဲ။

“သားချို အပူလား အအေးလား။ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးမှာ နော်၊ အကြင်နာအပြည့်နဲ့ ”

“ဟယ်. . .သားချို၊ လေတိုက်ခံရလို့ လား၊ ဆံပင်ပုံနည်းနည်းပဲ့နေတယ်၊ ဒေစီ ဂျယ်လ်ပြန်လိမ်းပေးချင်တယ်”

“သာချို. . .ဒေစီလေ. . .”

“သားချို. . .”

“သားချို...”

ဒေစီတစ်ယောက် ဖျပ်ဖျပ်လူးတာ ဧည့်သည် တွေ ထပြန်တဲ့ အထိပင်။ ကြာတော့ လသာချိုလည်း အမေ မရှိရင် မလာရဲတော့။

“သားချိုက ဒေစီကို တကယ်အရှော်ဇယားစွဲတယ်၊ ဒီကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ”

စသဖြင့် ချွဲတဲတဲအသံကြီးကို မရယ်မိအောင် အောင့်ရင်းနဲ့ လသာချို ရုပ်ကြီးက ပိုပြီးတည်လာကာ...။

*

“သမီးမိုင်မိုင်... သမီးကို ညနေက လာစကားပြောတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရှင်...ညနေက”

“သမီးတို့ ကျောင်းဆင်းတော့လေ”

“မေမေက ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဧကန္တ မေမေ လိုက်ကြည့်နေတာလား”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ ကြည်ငယ်အမေ ဖုန်းဆက်တာ”

ညနေက ကြည်ငယ်အမေ သူ့သမီးကို လာကြိုတုန်းက တွေ့သွားတာပဲ။ ကြည်ငယ်ကား ဝပ်ရှော့ပို့ထားရ၍ သူ့အမေလာကြိုတာပါ။

“အဲဒါ အတန်းထဲကပါ မေမေရဲ့ ”

“တော်တော်ရင်းနှီးသလား”

“ဆေးကျောင်းသားဆိုတာက ခပ်တန်းတန်းနေလို့ မရဘူး မေမေရဲ့

။ ဒီလိုပဲ အတန်းသားချင်း ရင်းနှီးကြတာပါ”

“မေမေက ဆေးကျောင်းမတက်ဘူးတော့ သမီးပြောသမျှ ယုံရမှာ ပဲ သမီး။ တစ်ခုတော့ မှာ ချင်တယ်။ မီးဆိုတာ အေးရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ မိန်းမတွေကို ဒုက္ခအပေးဆုံးကလည်း ယောက်ျားတွေပဲ”

မိုင်က မေမေ့လက်ချာတွေကို အလွတ်ရနေပါပြီ။ စာမေးပွဲမှာ ထည့် ဖြေလို့ ရရင် ဂုဏ်ထူးတောင် ရလောက်သည် ။

ယောက်ျားဆိုတာ လာပြီးရင် ကံဆိုတာ လာဦးမည်။

“သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ပြီဆိုတော့ ပြောသင့်တာတွေ ပြောရဦးမယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားရတယ်လို့ ဘယ်ခေတ်က သတ်မှတ်ခဲ့သလဲတော့ မသိဘူး။ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ကျောင်းသားလု ပ်ဖို့ ထက် ရည်းစားထားဖို့ ပဲ စဉ်းစားတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသို လ်ကျောင်းသားဆိုတာက သင်ယူဆဲအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ် သမီး၊ သမီး တို့ အရွယ်မှာ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိသေးဘူး။ မရှိလို့ သမီး တို့ မဖြစ်မနေ ပညာသင်နေရသေးတာ။ လောကကြီးအကြောင်း နားမ လည်သေးဘဲ ရည်းစားထားရင် မှန်ပျံ့မလား သမီးရယ် ”

မိုင် နားတွေပူ လာပြီ။ သို့သော်...

“ပြီးတော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ မြင်ရတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး သမီး...”

*

ဒေါ်ခက်နံ့သာ မျက်နှာမကောင်းသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဝင်းခိုင်မှာ နေမထိထိုင်မသာ။ ချစ်ဇနီးမျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်ကာ ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာညို အလိုမကျတော့ မနေတတ်။

“ခက်...မိန်းမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ယောက်ျားရယ်. . .ခက်တို့ မိုင်လေးကို ဆေးကျောင်းထားမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“ဘာလို့ လဲ မိန်းမရဲ့ ”

“ဪ. . .ကိုယ်က သမီးမိန်းကလေး မွေးထားတော့ ပူပန်ရတာပေါ့ ယောက်ျားရယ်။ သမီးက အခု ဆေးကျောင်းမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီ။ ခက်ကပြောတော့ ဆေးကျောင်းဆိုတာ က ယောက်ျားလေး မိန်းကလေးရောပြီး နေကြရတာတဲ့ ။ သီးသန့်ကွဲထွက်ပြီး နေလို့ မရဘူးတဲ့ ။”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့ ခက်ရယ်။ သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ”

“အို. . .ခက်ကတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ခက် မွေးထားတာက သမီးလေး။ ပြီးတော့ သမီးက ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ မိန်းကလေးကျောင်းမှာ တက်တာ။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခက် . စိုးရိမ်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ် ခက်ကို အစကတည်းကပြောသားပဲ။ သမီးကို ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး ရောတက်ရတဲ့ ကျောင်းမှာ ထားပါလို့ ”

“အို. . .ခက်ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် တက္ကသိုလ်ကိုတောင် မိန်းကလေး သီးသန့်တက်လို့ ရတဲ့ တက္ကသိုလ်ရှိရင် ထားချင်သေးတာ”

“ခက်ရယ်. . .ခက်ကိုကြည့်ရတာ ပူလောင်နေတာပဲ။ စိတ်အေးအေး ထားပါ မိန်းမရယ်။ ခက် ဒီလောက်သွန်သင် ထားတာပဲ။ ကိုယ်တို့ သမီး လေးက လိမ္မာပါတယ်။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ဆိုတာက ပညာတစ်ခုတည်း သင်ရတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပညာပါ ရတဲ့ နေရာ၊ သမီးသူငယ်ချင်းထားတာ ထားပါစေ။ ခက်က သမီးကို သူ

ငယ်ချင်းလိုပေါင်းပြီး သမီးအကြောင်းတွေကို အမြဲလေ့ လာပြီး ဘေးက
လမ်းညွှန် တည့်မတ်ပေးရမှာ ပေါ့။ ငှက်ကလေးတွေဆိုတာ
လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းချင်ကြတဲ့ အမျိုးလေ ခက်ရဲ့ ၊ အမြဲလှောင်အိမ်ထဲ
ထည့်ထားရင် တောင်ပံတွေ အညောင်းမိကုန်မှာ ပေါ့။ သဘာဝကို လက်
ခံလိုက်ပါ ခက်ရယ်”

ဦးဝင်းခိုင်က ဇနီးဖြစ်သူကို ရွှေရင်အေးတရား ဟောနေသည် ။ ခက်
ဟာ သူ့အတွက် တကယ်ကို အိမ်ရှင်မကောင်း ဇနီးကောင်းပီသခဲ့ပါသ
ည် ။ ပြီးတော့ သမီးအပေါ်လည်း ငုံ့ထားမတတ်ချစ်တာ တစ်ဆိတ် အစိုး
ရိမ်လွန်သေးသည် ။

သမီးမိန်းကလေး မွေးကတည်းက ခက်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စိုးရိမ်စိ
တ်တွေ ပြည့်နေပုံမှာ သနားစရာပင်။

သို့သော် သမီးကတော့ ခက်ကို စာအုပ်ကြီးဟု ထင်နေသည် ။ ချုပ်ချ
ယ်သည် ဟု မြင်နေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဒီသမီးနဲ့ ဇနီးကြား ဦးဝင်းခိုင် မကြာခဏ ဝင်ရသည် ။

သမီးကလည်း မအေက ချစ်မှန်းသိသဖြင့် မဆိုးရှာပါ။

အဓိက ၊ က ခက်။

သမီးအပေါ် ခက်ရဲ့ ပူပန်စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျလို့ မှ မကျတော့
ခက်သည် ။

ဦးဝင်းခိုင်ရဲ့ ဇနီးကောင်း ခက်ဟာ သမီးရဲ့ မိခင်ကောင်းလည်း ဖြစ်
တာမို့ မယားအပေါ် အချစ်ပိုကာ အပြစ်မဆိုရက်ပါ။

သို့ပေမဲ့ ခက်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်မိသည် ကွယ်။

သမီးလေးအတွက် ပူပန်မှုတွေက မိမိဘဝမှာ စွန်းထင်းခဲ့ဖူးတဲ့ မင်နီကြက်ခြေခတ်တွေ ကြောင့်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။

လူတိုင်းဟာ ကြက်ခြေခတ်နဲ့ မကင်းတတ်ကြဘူး ဆိုပေမယ့် မှားပုံမှားနည်းတော့ တူမှာ မဟုတ်ဘူး ။

ကြက်ခြေခတ်တွေဟာ ပြင်လို့ ရတဲ့ ကြက်ခြေခတ်ရှိတယ်။ ပြင်လို့ မရတဲ့ ကြက်ခြေခတ်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မှားပုံမှားနည်း မတူဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။

ခက်ရဲ့ အမှားဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့ မရတဲ့ အမှားမျိုး။ အဲဒီအမှားဟာ ပြင်လို့ မရပေမယ့် အဲဒီအမှားကို ဖုံးကွယ်ပြီး ခက် ကိုဝင်းခိုင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ လိပ်ပြာမလုံတတ်ဘူး။ သူများကိုပဲ ဖုံးကွယ်လို့ ရတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် ခက်ရဲ့ အတိတ်ဟာ ခက်ကို အရိပ်လို ခြောက်လှန့်နေပြီး သမီးလေးကို ခက်လို ဖြစ်မှာ ကြောက်နေမိတာပါ။ သမီးရဲ့ ဘဝမှာ ကြက်ခြေခတ် မရှိစေချင်ပါ။ ရှိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီကြက်ခြေခတ်ဟာ မှ င်နီကြက်ခြေခတ် မဟုတ်ဘဲ ပြင်လို့ ရတဲ့ အပြာရောင် ကြက်ခြေခတ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည် ။

သမီးလေး တစ်နေ့တခြား အရွယ်ရောက် လာလေလေ ခက်ရဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ မြင့်တက် လာလေပါပဲ။ အခုဆို ခက်တို့ မိဘတွေက သမီးကို ငယ်ငယ်ကလို တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်လို့ ရတော့တာလည်း မဟုတ်။

သဘာဝတရားက သမီးလေးကို ဆွဲခေါ်နေပြီ။ ခက် ဝင်္ဎ်လည်မှာ ကြောက်ပါသည် ။ အခုဆို သမီးမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိ

နေပြီတဲ့ ။

သမီးကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်ရမလဲ ခက် စဉ်းစားမရသေး။

ကျောင်းတွေ ကျူရှင်တွေနဲ့ ဆေးကျောင်းသူသမီးကို မျက်စိဒေါက်
ထောက် လိုက်ကြည့်ဖို့ က မလွယ်ဘူးလေ။

သို့သော် ခက်အဖြစ်က ခက်ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဇာစ်မြစ်ကို သမီးကို ဖွင့်
ပြောလို့ မှ မရတာ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ခုတလော ခက် နှလုံးရောဂါက ခဏခဏ ဖောက်ချင်သည်
။

ခက်အဖြစ်တွေကို သိထားတာက ခက်မိဘတွေနဲ့ ခက်ရဲ့
ဒေါ်ဒေါ်ပဲဖြစ်သည် ။ ဒေါ်ဒေါ်က ခက်ကို ကုသပေးနေသော နှလုံးအထူး
ကု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

ဒီတော့ ခက်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကိုပဲ ရင်ဖွင့်ရသည် ။

“ခက်... သမီး၊ သိပ်ပြီး မပူပင်ပါနဲ့ ကွယ်။ အရာရာက အတိတ်ကပြု
ခဲ့တဲ့ ကံကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ သဘောထားလိုက်။ မိုင်လေးကို သိပ်လ
ည်း မကျပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ မလျော့မတင်း စောင်းကြိုညှင်းတဲ့ ။ သူ ဖြစ်
ရမယ့်ကံပါရင် ရှောင်လို့ မရဘူး။ တို့ က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမို့လား သမီးရ
ယ်၊ စိတ်ကိုဖြေစမ်းပါ”

“ခက်ကို . . . ခက်ဖြေလို့ မရဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီးလေး တစ်ခုခု ဖြစ်ရင်
ခက်ရင်ကျိုးမှာ ”

“ခက်က အစွဲကြီးနေတာကို၊ ခက်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ခက်ရောဂါက
အဆောက်အအုံ ပိုကြီးလာရင် သမီးမိုင်လေးကို ခက်
ကြာကြာစောင့်ရှောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ မိုင်လေးကို ခ

က် စိတ်ပူတယ်ဆိုရင် ခက်ကိုယ်ခက် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပြီး ကျန်း ကျန်းမာမာ အသက်ရှင်ရမယ်။ တော်ကြာ မောင်ဝင်းခိုင်နဲ့ မိုင်မိုင်ရိပ်မိ သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

ခက်သည် စောစောစီးစီး သေမှာ ကိုတော့ ကြောက်ပါသည် ။ သမီး လေးဘဝ အခြေမကျမချင်း ခက် အသက်ရှင်ချင်ပါသေးသည် ။

*

လသာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုချော လာပြီး တကယ့်ကို လူ ချောကလေး ဖြစ်လာကာ ဆေးကျောင်းမှာ တစထက်တစ နာမည်ကြီး လာသည် ။

သို့သော် လသာကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ အာကာကတော့ လေပြေနွဲ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်နေသည် ။

ဖြစ်ချင်တော့ လေပြေနွဲ့က အာကာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ လသာကို တိတ်တိတ်လေး ကြွနေသည် ။ သို့ပေမဲ့ လေပြေစိတ်ထဲမှာ လသာက မိုင်မိုင်အပေါ် ပိုနေတယ်ဟု ထင်မိသည် ။ မိုင်မိုင်ကလည်း အာကာနဲ့ လ သာယှဉ်လိုက် လသာအပေါ် ပို၏။

လသာအတွက် မိုင်မိုင်က ထမင်းဟင်း အမြဲပိုထည့်လာပေးသလို လ သာကလည်း မိုင်မိုင်ထမင်းချိုင့်ဆို ခွင့်တောင်းခြင်းမရှိ တရင်းတနှီး ဖွင့် စားတတ်သည် ။

ကြည်ငယ်ကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဖြစ်သည် ။ အပြင်ကနေ ထွက်ကြည့်တဲ့ အတွက် ကြည်ငယ်ကတော့ သူတို့ လေးယောက်ရဲ့ စိတ် တွေကို ခန့်မှန်းလို့ ရကာ သက်ပြင်းတွေချနေမိသည် ။

ကြည်ငယ် စိုးရိမ်တာ တစ်ခုရှိသေးသည် ။

မိုင်မိုင်မေမေက မိုင်ကို ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ခင်မင်တာ တစ်စက် မှ မကြိုက်။ မိုင်ကတော့ ဘယ်စခန်းသွားရမလဲ မသိ။

လေပြေက ချောမောလှပကာ ချစ်စရာပိုကောင်းပေမယ့် လသာက မိုင်မိုင်အပေါ် သံယောဇဉ်ပိုနေတာ သိသာသည် ။

“ဟဲ့. . .ကြည်ငယ်၊ ငါခေါ်နေတာကြာပြီ၊ ဘာတွေတွေးနေငေးနေ တာလဲ”

“အေးလေ . . .ငုတ်တုတ်ကြီး အိပ်ပျော်နေလား”

“နင်တို့ ပြီးပြီလား”

“အေး. . .ထမင်းသွားစားဖို့ ”

သူတို့ ကင်နီတီးသွားတော့ လသာနဲ့ အာကာက ကြိုရောက်နေသည်

။

လသာက မိုင်မိုင်ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူကာ. . .

“ဘာဟင်းကောင်းလဲ ညီမလေး”

“ဒီနေ့ မေမေနေမကောင်းလို့ ကိုယ့်ဘာသာကြော်လာတဲ့ ကြက်သားကြော်ပဲပါတယ်”

“ဒါဆို ငတ်ပြီပေါ့၊ အင်း. . .ဒီနေ့တော့ ငါဝယ်ကျွေးရတော့ မှာ ပေါ့ ဟာ၊ ကြိုက်တာမှာ ”

“ငါတို့ ပါ မှာ ရမှာ လား လသာ”

“ငါ ဒီလောက်မချမ်းသာဘူးဟေ့၊ မိုင်မိုင်ကို မှာ ခိုင်းတာ”

“မိုင်တို့ များ မျက်နှာကြီးလိုက်တာနော်”

“မျက်နှာကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ ငါက သူ့ထမင်းချိုင့် နေ့တိုင်းယူ စားနေတာ၊ သူ့ဟင်းမပါတဲ့ နေ့ ပြန်ဝယ်ကျွေးရမှာ ပေါ့”

လေပြေက...

“သိပါတယ်၊ တို့ ထက် မိုင့်ကို ပိုကိုပိုတာပါ။ နော်...ကြည်ငယ်”

ကြည်ငယ်က အဆစ်ဆွဲထည့်သော လေပြေကို မျက်စောင်းထိုးကာ ဘာမှ ပြန်မပြော။ အာကာက...

“လေပြေရယ်...လေပြေစားချင်တာသာ မှာ စမ်းပါ။ ကိုကိုအာကာ ရှင်းပေးမှာ ပေါ့ ”

“အရေးထဲ သူကတစ်မျိုး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းမနေတာ တော့ သေချာပါသည်။

လသာက မိုင်မိုင့်အတွက် စားစရာမှာ ပေးနေသည်။ အအေးဘူး ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ တစ်ရှူးကမ်းပေးသည်။ ဒါ တွေက အမှတ်တမဲ့ လုပ်ပေးနေတာပင်။

သို့သော် သူ့ကို အကဲခတ်နေတဲ့ လေပြေရင်ထဲမှာ တော့...။

*

လသာ မေမေ့ဆိုင်လိုက်သွားတော့ မေမေကနည်သည် နှင့် စကားပြောနေသည်။

ရှယ်လီက ..

“လသာချို့ ဘာသောက်မလဲ”

“ရတယ် ရှယ်လီ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ယူသောက်လိုက်မယ်”

လသာက ပြောရင်း သူ့ဘာသာ မေမေ့သီးသန့်ရေခဲသေတ္တာ အသေး
လေးထဲက အအေးဘူး သွားထုတ်သောက်နေသည်။ ။

ဒေစီက ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး လျှောက်လာကာ...။

“လသာ...အမေ့ဆီ လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေစီ”

“လသာဆံပင်တွေ ပုံသွင်းမလား၊ ခေါင်းလျှော်မလား၊
ခေါင်းလျှော်ပြီး ပြန်သွင်းပေးမယ်လေ”

“ရတယ် ဒေစီ၊ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဒီကလုပ်ပေးချင်လို့ ဟာကို လသာက ငြင်းလိုက်တော့ ဒီက ဝမ်း
တာပေါ့လို့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး ၊ ခေါင်းက အိမ်ကလျှော်လာလို့ ပါ၊ ခဏခဏ လျှော်
လို့ မကောင်းလို့ ပါ ဒေစီရဲ့ ”

“ဟွန့်...စိတ်ဆိုးချင်တယ်၊ မဆိုးရက်လို့ တကယ်။ ဪ...လသာ
တို့ ကျောင်းမှာ တို့ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ် သိလား၊ တို့ လသာတို့
ကျောင်းကိုလာရင် ခေါ်မှာ လားလို့ ”

“ဟို...ခေါ်မှာ ပေါ့ ဒေစီရဲ့ ”

“ဒေစီ”

နောက်ဘက်က အမေ့အသံကြီး ဝမ်းခနဲ ထွက်လာသည်။ ။

“ရှန်...အမေ ”

“ညည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး အမေရဲ့ ”

“ဒေစီ. . . ငါ ညည်းကို သိပ်ကြည့်မရတော့ဘူးနော်။ ညည်းပတ်ချင်ရင် အပြင်မှာ ပတ်။ ငါ့ဆိုင်ဧရိယာထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ် ရှုပ်ရှုပ်မလုပ်နဲ့ ။ ငါ့ဆိုင်ထဲ လာရှုပ်ရင် ညည်းစုတ်သွားမယ်နော်၊ ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ”

“အမေကလည်း သူများကို ဘာလုပ်လို့ လဲလို့ ”

“ညည်းကိုညည်း သိမှာ ပေါ့ ၊ ငါ ထပ်မပြောတော့ဘူးနော်၊ ကဲ. . . သား၊ လာခဲ့”

လသာက အမေ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ။ ရှယ်လီတို့ က ဒေစီကို ကြည့်ကာ ရယ်နေကြသည် ။ ဒေစီတစ်ယောက် ငြိုးမာန်ဖွဲ့နေတာ ဘယ်သူမှ မသိ။

*

ဒေစီသည် တကယ်ပဲ ကျောင်းကိုရောက်လာခဲ့ပါသည် ။ မသိရင် မိန်းမအစစ်နှင့်ပင် မခွဲနိုင်ကြ။

မြန်မာဆန်ဆန်လေး ဝတ်ထားသော ဒေစီကို ဆေးကျောင်းသား ကိုကိုတွေက ငမ်းနေကြသေးသည် ။

ငမ်းသူတွေကိုလည်း အပြစ်မဆိုတာ။ ဒေစီက ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေဆီမှာ တောင် မတွေ့ရတော့သော နွဲ့နှောင်းမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်လေ။

ဒေစီဆံပင်ရှည်တွေရဲ့ လှပမှုက ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းတွေ ပြည့်နေတယ်လေ။

ဒေစီက လသာကို လာရှာတော့ ခဏနှင့်ပဲ ဆေးကျောင်းထဲ သတင်း ကပျံ့သည်။ ။

ဒေစီကို ဒေါ်လီချို့ တပည့်အဖြစ် သိသူတွေက လသာကို အခြောက် မ လာရှာသည့်ကိစ္စကို ချဲ့ကားပြောကြပြီလေ။

“ဟဲ့. . .လသာ၊ နင့်ကို အခြာရှိကောက်တစ်ယောက် လာရှာနေတယ် တဲ့”

မိုင်မိုင်တို့ မိန်းကလေးတွေက ကြားသည့်သတင်းကို အပြေးအလွှာ သယ်လာကြသည်။ ။

“နင့်အမေဆိုင်က ထင်တယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မသိဘူး”

လသာ မျက်လုံးထဲမှာ ဒေစီကို မြင်ယောင်လိုက်ပြီ။ ပခုံးတစ်ချက်တွ နံ့ကာ မေမေ့စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ ။

“လသာချို့ . . .မေမေ တစ်ခု တင်းကျပ်ချင်တယ်။ သားချို့ မေမေဆိုင် က ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေစမ်းကွယ်၊ သားချို့ကို ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် အမည်းစက် မရှိစေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒေစီ က မေမေ့တပည့်တွေထဲမှာ မေမေ သဘောမတွေ့ဆုံးပဲ။ သား သူနဲ့ လုံး ဝမပတ်သက်စေချင်ဘူး။ အခြောက်မသားပေမယ့် အခြောက်တွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေစေချင်တယ်ကွယ်”

မေမေ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်နေတုန်း ဒေစီမက သူ့ရှေ့ရောက် လာပြီ။

“ရှာလိုက်ရတာ လသာရယ်၊ မောနေတာပဲ။ ဖုန်းနံပါတ်ကလေး၊ မ၊စ ထားပါဦး”

လသာက ပြုံးနေသည်။ ။ အာကာနဲ့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က အကဲ

ခတ်နေကြသည်။ ။

ဒေစီက ယပ်တောင် လှလှလေးထုတ်ကာ ခတ်ရင်း နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောနေသည်။ ။ မိန်းကလေးအစစ်ဆိုရင် ခိုက်လောက်စရာပင်။

“သားချိုတို့ အတန်းပြီးပြီလား”

တစ်ချိန်ကျန်သေးတယ် ဒေစီရဲ့

“ဟုတ်လား. . .ဒါဆို တက်လေ၊ ပြီးရင် ဒေစီနဲ့ တစ်နေရာရာ သွားရ အောင်လေ၊ ဒေစီ သားချိုကို မုန့်လိုက်ကျွေးချင်လို့ ဒေစီ စောင့်နေမယ် လေ”

“မစောင့်ပါနဲ့ ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးလို့ ”

“မစိမ်းကားပါနဲ့ သားချိုရယ်၊ တို့ မှာ သားချိုတို့ ကျောင်းကို အရဲစွန့်ပြီး လာရတာပါ။ ရှာလိုက်ရတာလည်း ဖတ်ဖတ်မော ရင်ဘတ် နောက်ကကျောပါပဲ။ သားချို စိမ်းကားရင်တို့ ရေလည်ခံစားရမှာ ပဲ”

အခြောက်မက ပြောရင်း ပုလဲခ နေသဖြင့် လသာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ ဒီအခြောက်မက မလွယ်ဘူး။ အပြတ်ဖြတ်မှ ရမည်။

“ ဒေစီကို အားနာစရာဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုနေ့က ဆိုင်မှာ ဒေစီနဲ့ စကားပြောလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မေမေ တော်တော်ဆူတာ။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူးဒေစီ ။ ဒေစီနဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး ။ မေမေက ဘယ်သူနဲ့ မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ မကြိုက်ဘူးလေ။ ဒေစီ နောက်လည်း မလာနဲ့ တော့နော်။ မေမေသိရင် ကျွန်တော် အဆူခံရမယ် ။ ဒေစီလည်း မေ့မေ့ဆိုင်မှာ အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ဟင့်. . .အင့်. . . ရက်စက်လိုက်တာ သားချိုရယ်၊ ပြောရက်လိုက်တာကွယ်၊ မေမေမကြိုက်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားချိုကို တွေ့ချင်

လွန်းလို့ လာတဲ့ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် နှင်ရက်တယ်”

ဒေစီက သူ့ကို မထိတထိထုကာ ပုလဲခနေပြန်သည်။ ။ ပြဿနာပဲ...။

ဒီကိစ္စမျိုးကျတော့ လေပြေတို့ က ဒက်သည်။ ။

“လသာ အတန်းတက်ရတော့မယ်ဟဲ့ လာလေ၊ ဒီတစ်ချိန်က အရေးကြီးတယ်နော်”

“အေး... လာပြီ... လာပြီ”

ဒေစီက လသာချိုရှေ့ ပိတ်ရပ်ကာ...

“သားချို”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အတန်းတက်ရဦးမယ်”

“သားချိုကို ဒေစီ အရမ်းချစ်တယ်ကွယ်”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားက ပြောလေဆိုးလေပဲ”

“မသိဘူး၊ သားချိုကို ဒေစီ ချစ်တယ်၊ သေသည် အထိ ချစ်မှာ ပဲ... ဟင့်...ဟင့်”

လသာချိုက ဒေစီကို တွန်းဖယ်ကာ ထွက်သွား၏ သို့သော် လသာ သတင်းကတော့ ဆေး(၁)မှာ ပျံ့နှံ့သွားလေသတည်း။

*

ဒေါ်လီချိုက ဒေါသတွေထွက်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။

“အမေ စိတ်ထိန်းပါ အမေရယ်”

ရှယ်လီတို့ က ဝိုင်းဖျောင်းဖျနေရသည်။ ။

“ရှယ်လီ... ညည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ညည်းတို့ အပေါ် ဘဝတူတွေ

ဆိုပြီး အမေ ဘယ်လောက်စာနာခဲ့လဲ။ ဘယ်လောက် စာနာထားခဲ့လဲ။ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ။ ညည်းတို့ ဘဝလေးတွေ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မားမားမတ်မတ် ရပ်နိုင်ပါစေဆိုပြီး အမေ့ပညာကို မချွင်းမချန် သင်ပေးခဲ့တယ်။ ပွဲထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ညည်းတို့ ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာနဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း အမေမတားဘူး။ ညည်းတို့ ဘဲထားတာ ယောက်ျားယူတာ အမေအားလုံးခွင့်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့သားလေးကိုတော့ အဲလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ ဒေစီက အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး။”

“အမေရယ် . . .စိတ်လျော့ပါ။ သူလည်း သားချိုကို တကယ်ချစ်သွားလို့ နေမှာ ပါ”

“ချစ်စရာလား. . .ချစ်စရာလားအေ၊ ဒီကလေးလေးက ညည်းတို့ မျက်စိရှေ့တင် လူလားမြောက်လာတဲ့ ကလေးပါ။ ပြီးတော့ အမေ ဒီကလေးအပေါ် ဘယ်လောက် အသက်ပုံပြီးချစ်ထားလဲ။ အမေကိုယ်တိုင် အခြောက်မဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘူး။ အမေ့သားကိုလည်း ဘယ်အခြောက်မနဲ့ မှ သဘောမတူဘူး။”

“ရှယ်လီလည်း ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး အမေရယ်၊ အဲဒီ ဒေစီမဟာ တကယ်ဖွာတယ်တော့”

“ဒေစီရဲ့ ကာရိုက်တာကို အမေ မကြိုက်ဘူး ရှယ်လီ၊ အမေ သူ့ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သူ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး။”

“အမေ မကြိုက်တာကို လုပ်တာဟာ အမေကို အာခံတာပဲ။ ရင်နာတယ် . . .ရင်နာတယ်”

ဒေါ်လီချို မျက်နှာမကောင်းသဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံး အမြီးကုပ်နေကြရ

သည် ။

ညနေဘက်ကျတော့ ဒေစီက ကော့ကော့ကျော့ကျော့လေး ပြန်လာသည် ။ မုန့်လင်မယားတွေတောင် တစ်ထုပ်ကြီး ဝယ်လာလိုက်သေးသည် ။

“ဒီမှာ မုန့်ဝယ်လာတယ်ဟေ့၊ လာစားကြ၊ ဓာတ်သင့်နာမ်သင့်အောင် မုန့်လင်မယား ဝယ်လာတယ်နော်”

ဖလန်းဖလန်းထပြီး ဝင်လာသော သူမကို ရှယ်လီက . . .

“ဒေစီ. . . နင့်ကို အမေခေါ်နေတယ်”

“ယောက္ခမက ခေါ်နေတယ်ဆိုတော့ သွားရမှာ ပေါ့”

ဒေစီက မြူးမြူးဖျဖျပဲ အမေ့အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

“ဖြန်း”

“ဟင်. . .မေမေ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်လီချိုရဲ့ အားမာန်အပြည့်ပါသော လက်လွှဲချက်က ယောက်ျားတအားပါပဲ။

အငိုက်ဆိုတော့ ဒေစီမျက်လုံးထဲ မီးပွင့်ကာ ကြယ်တွေလတွေ မြင်ပြီး ပုံလဲကျသွား၏။

“ဒေစီ. . . ညည်း ခုချိန်ကစပြီး ငါ့ဆီလာစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ညည်း အထုပ် ညည်းဆွဲပြီး ထွက်သွားမလား။ ဆွဲထုတ်ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“သမီး ဘာလုပ်လို့ လဲ အမေရဲ့ ”

“ဒီမှာ ဒေစီ၊ ငါက ညည်းထက်လည်လို့ ညည်းဆရာလုပ်နေတာ၊ ညည်းတို့ ခြေလှမ်းကို အကုန်သိပြီးသား။ ဒီနေ့ ညည်းလုပ်ခဲ့တာလည်း ငါ

သိတယ်။ ညည်းအေ. . .ညည်းမို့ လုပ်ရက်တယ်၊ ဒီမှာ ညည်းမှတ်သွားစမ်း၊ ငါ့သားကို ညည်းလို အခြောက်မ ဘယ်တော့မှ ကပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ အမေလည်း အခြောက်ပါပဲ”

“ဟဲ့ . . . ငါ့ခြောက်တာက ငါ့ဟာငါ သန့်သန့်လေးခြောက်တာ။ ညည်းတို့လို တဏှာမရူးဘူးဟဲ့၊ တဏှာရူးမရဲ့ ”

“စိတ်ချ ဒေစီ၊ အမေ့သားကို ရအောင်ယူပြမယ်”

“ညည်း. . .ညည်း ပြောလေ ကဲလေပါပဲလား။ ကဲဟယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အမေရဲ့ ၊ ဒေစီ. . .ညည်း သွားတော့”

ရှယ်လီတို့ တွေ လာဝိုင်းဆွဲကြပြီး ဒေစီကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရသည် ။ အမေလည်း ဒေါသတွေကြီးပြီး မူးလဲသွားသဖြင့် အမေပြနေကျ ဆရာဝန်ကို ပင့်ရသည် ။

အမေ့မှာ သွေးတိုးရောဂါ ရှိတာမို့ သွေးတွေတက်ကာ အမေ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့။

“အမေ. . .ဟိုကောင်မလည်း ထွက်သွားပါပြီ အမေရယ်။

စိတ်လျှော့တော့နော် အမေ။”

“သားချို. . .သားကို ခေါ်ပေးစမ်း ရှယ်လီ။”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ဟုတ်ကဲ့. . .ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လီချို ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေခဲ့သည် ။ သားဇောဆိုတာ တော်တော်ပူလောင်မှန်း သိခဲ့ရင်လေ။

